

NIEUWE AVONTUREN

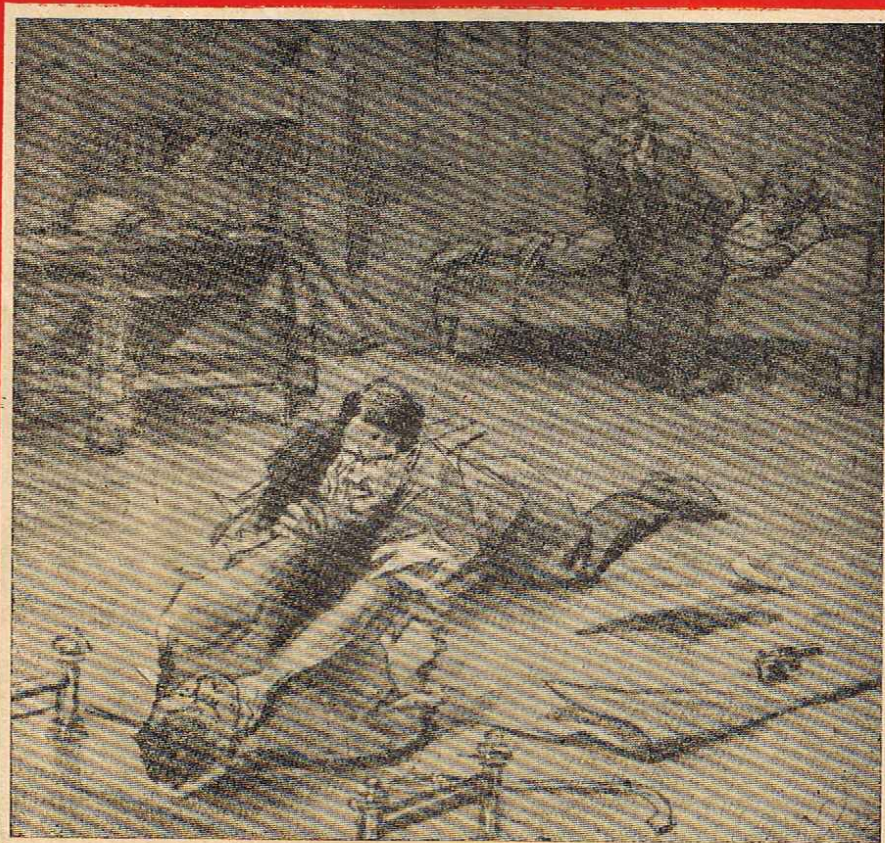
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEWAANDE TOREADOR

N° 2320

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gewaande Toreador

HOOFDSTUK I

HET STIERENGEVECHT IN SEVILLA

De zon schoot haar rood gloeiende stralen over de wit gepleisterde huizen van Sevilla.

Het was op een Zondagmiddag en een grote menigte volks vulde de vrolijke straten van «De Witte Stad».

De beroemde sigarettenfabrieken waren juist uitgegaan en de sigarettenmaaksters, allen met de wit kanten doek om het hoofd, kwamen fluitend en zingend, de meesten met een sigaret tussen de lippen, uit de wijd geopende fabriekspoorten stromen.

Zij mengden zich, vrolijk stappend, onder de menigte en hun gitzwarte ogen keken opgewekt rond.

Hier en daar stond een groepje stil voor meterhoge, in schelle kleuren gedrukte aanplakbiljetten, die hier en daar op muren waren bevestigd.

Het waren de biljetten van de grootste arena in de stad, waar de stierengevechten zelfs dikwijls de eer van het bezoek van de koning vermelden.

Deze vertelling dateert uit de tijd van het koningschap.

De menigte scheen deze biljetten met de grootste aandacht te beschouwen en riep luidkeels haar opmerkingen uit.

— Juan Mendozza treedt heden op, riep er een.

— Het zal niet lang meer duren, schreeuwde een ander terug. Binnenkort treedt hij met zijn verloofde, de mooie Marietta Costa in het huwelijk.

— Des te meer reden om vandaag naar de arena te gaan, riep de eerste spreker uit. Mendozza is een van onze beste toreadors en ik verlang er naar hem nog eens te zien, voor hij voorgoed

zijn degen aan de wilgen hangt.

— Hoe is het mogelijk riep een derde, dat men niet meer de stieren wil bevechten, als men nog zo jong is en al zoveel roem heeft geogst.

— Wel, dat moet gij aan Marietta vragen, zei de eerste. Zij is zo bang voor het leven van haar verloofde, dat hij haar heeft moeten zweren zijn beroep vaarwel te zeggen, voor het huwelijk wordt ingezegend. En waarom zouden zij het ook niet doen en nog langer wachten? Weet gij wel dat Mendoza, al is hij nog geen vijftienvintig jaar, reeds vijftig duizend plasters heeft gespaard?

— Maar wat wil hij dan gaan doen? riep er een, hij kan nu toch nog niet gaan rentenieren op zijn jonge jaren?

— Ik heb gehoord, dat hij een stieren-rancho wil overnemen en als hij dat doet, blijft hij in ieder geval nog in aanraking met zijn vroeger beroep.

De menigte schoof babbelend verder en maakte plaats voor anderen, die op hun beurt hun opmerkingen over het optreden van de jonge toreador maakten.

Het werd hoe langer hoe drukker op straat. De zon brandde steeds heviger en de luid schreeuwende limonadeverkopers met hun zonderling blikken toestel op de rug, de sinaasappelventers, en de verkopers van bananen maakten goede zaken.

Op de Piazza de Torres was de drukte bijna levensgevaarlijk en hadden de agenten van politie en de gendarmes met hun geweldige steken en lange sleepsabels de grootste moeite om de opdringende menigte in bedwang te houden.

Hier leek de lucht wel van de hitte te trillen.

De witgepleisterde muren van de arena schitterden oogverblindend in de zon.

Glanzende automobielen reden af en aan en stopten voor de grote ingangspoort.

Fraai geklede, schone Spaanse senora's en senorita's stapten uit, zonder uitzondering gehuld in het Spaanse vrouwelijke kledingstuk bij uitnemend-

heid, de kanten mantilla, en verder hadden zij iets anders onmisbaar bij zich, zonder hetwelk geen enkele Spaanse vrouw ooit naar een stierengevecht zal gaan, de waaier. Velen dier vrouwen bevonden zich in gezelschap van echtgenoot, vader of broeder, maar ook kwamen er velen geheel alleen of in gezelschap van een of meer vriendinnen.

Onder de stierenvechters bevond zich een jonge man, wiens kleding hem dadelijk als een bekend toreador onderscheidde; hij droeg een rood zijden korte broek, met grote zilveren gespen onder de knie bevestigd en op zijde versierd met een gouden palm, en een diep uitgesneden, rood zijden vest, hetwelk een groot gedeelte van het schitterend witte overhemd liet zien. Het mouwvest, eveneens van vuurrode zijde, was afgezet met gouden borduursels. Het lange, glanzend zwarte haar, door een haarnet vastgehouden, ging slechts voor een gedeelte schuil onder het eigenaardig hoofddeksel van zwart astrakan, ter rechter zijde met een grote pompoen versierd en met een duh lederen riempje onder de kin bevestigd.

Een zachte glimlach zweefde op zijn baardeloos gelaat als hij neerkeek op het mooie meisje, dat aan zijn zijde voortschreed.

De jonge Spaanse was gekleed met alle elegance, die het Spaanse ras kenmerkt. Haar ravenzwart haar hing in korte krullen om haar bekoorlijk blozend gezichtje, dat vol liefde naar de man aan haar zijde was opgeheven.

Deze twee jonge lieden waren Juan Mendoza, de toreador, en zijn verloofde Marietta Costa.

Zij waren hand in hand het drukke plein overgestoken en bevonden zich nu in een vrij stille straat, achter de arena.

— O, Juan, zei het meisje, terwijl zij zich dicht tegen de jonge stierenvechter aandrukte, hoe vurig wens ik, dat alles al achter de rug was en je je belofte jegens mij hadt vervuld.

— Kom, Marietta, nog slechts drie gevechten, waartoe ik volgens mijn contract verplicht ben en ik zeg de arena voorgoed vaarwel.

— Ik wilde dat het al zover was, zuchtte het jonge meisje. Ik ga telkens met angst en beven de arena binnen, hoe gaarne zou ik wegblijven en toch dwingt mij een geheimzinnige macht daar steeds opnieuw heen te gaan. Ik volg je steeds met de ogen, maar ook altijd in doodsangst. Hoe ben je er toch ooit toe gekomen om dit gevaarlijk beroep te kiezen.

— Maar meisjelief, zei Mendozza lachend, als ik het niet gekozen had, zou je mij waarschijnlijk nooit hebben opgemerkt.

— O ja, zei zij haastig, men moet jou wel opmerken, Juan.

De stierenvechter lachte hartelijk om deze naïeve bekentenis en drukte het meisje innig tegen zich aan.

— Je moogt geen kwaad van mijn beroep zeggen, hoor, zei hij bestraffend. Ik weet wel dat het gevaarlijk is, maar ik houd er nu eenmaal van.

— Dus het zal je zwaar vallen om het op te geven? vroeg Marietta op verwijtende toon.

— Neen, omdat ik er jou mee win, antwoordde de jonge stierenvechter op hartstochtelijke toon. Nog slechts een paar maanden, mijn liefste, en wij zullen voor altijd verenigd zijn. Dan heb ik zoveel bijeen gespaard, dat ik een stieren-rancho kan overnemen en nog iets over heb voor de eerste paar moeilijke maanden.

Zwijgend wandelden zij, de armen om elkaar geslagen, nog enige tijd door de stille straten van Sevilla voort. Toen keerden zij langzaam terug naar het hoofdplein en traden de arena binnen.

— Zul je voorzichtig zijn, Juan? vroeg Marietta, terwijl zij de jonge stierenvechter vol liefde aankeek.

— Ik beloof het je, Marietta, antwoordde Juan lachend.

De jonge Spaanse wierp hem nog een tedere blik toe en ging toen de grote stenen trap op, die naar de loges voerde.

Een daarvan trad zij binnen, en nam plaats op een der nog onbezette stoelen.

Zij wierp een blik om zich heen, zonder echter veel te zien van wat er om haar voorviel, zozeer waren haar ge-

dachten bij de geliefde jonge man.

En toch maakte de aanblik van een tot de nok gevulde arena steeds een overweldigende indruk op iedereen, dus ook op haar.

Aan de kant waar Marietta had plaats genomen, bevond zich de loge van de burgemeester, die steeds bij belangrijke stierengevechten in persoon aanwezig is, maar zich meestal laat vertegenwoordigen.

Thans was de alcalde er zelf, behangen met zijn ambtsteken en vergezeld van zijn echtgenote. Op de goedkopere rangen zat het volk, luid kakelend op de houten banken, ijverig op dadels en sinaasappels zuigend, die door luid schreeuwende jongens werden aangeboden.

De eerste stieren schenen, ondanks de voorspellingen van Mendozza, reeds gedood te zijn.

Marietta zag hoe twee sterke muilezels een levenloos lichaam, waarvan een der horens een diepe voor in het zand sneed, door een der ingangspoorten wegsleepten.

Dadelijk daarop zette de muziek een schelle mars in, terwijl een troep arbeiders binnen kwam om het opgewoelde zand weer wat gelijk te harken en de voren uit te wissen.

Marietta kocht een programma en wierp er een blik op.

Daar stond het met grote letters:

« Juan Mendozza, de beroemde stierenvechter, die binnenkort de arena verlaat, zal een der fraaiste stieren uit onze stallen bevechten ».

Marietta huiverde even.

Lange jaren had zij als een echte Spaanse, zonder er ooit aanstoot aan te nemen, in gezelschap van haar vader iedere zondag de stierengevechten bijgewoond.

Maar thans rilde zij als zij dacht aan wat er kon gebeuren, op dat goudgele zand daar beneden.

Plotseling keek zij op.

De muziek, die even had gezwegen, zette met nieuwe kracht in.

Geheel in de verte, aan de overzijde van het langwerpige strijdperk tegen-

over de loge van de alcaida, werden twee houten vleugeldeuren open geworpen, die toegang gaven tot de stallen.

Als speelgoed zo klein, naderden twee ruiters. Zij waren in zwart fluweel gekleed, in korte pofbroeken en met een fluwele mantel om de schouders, gezeten op prachtige Arabische paarden. Stapvoets reden zij recht door de arena op de loge van de burgemeester toe, bogen diep voor hem en zwenkten toen naar links en rechts af, om in galop weer door de open deuren te verdwijnen.

Dadelijk daarop kwam de kleurige stoet van stierenvechters in zijde en fluweel gekleed, volgens eeuwenoud gebruik de arena binnen, de bandarillos met hun wapens, zware elken knuppels, aan het ene einde waarvan zich een scherpe weerhaak bevindt, en het andere einde van kleurige linten voorzien, de picadores op hun aan één oog geblinddoekte paarden, hoog in het zadel zittend, kuiten en dijen door zware lederen kappen tegen de horens van de stier beschermd, de lange lans met het ongevaarlijke ijzeren puntje aan het einde, de espada's, die de stieren alleen met de degen bevechten, de pestadores met hun vuurrode mantels en het overige personeel, waaronder de mullezelleiders en de paardenknechten, die aanstands het lijk van de stier zouden weghalen.

Eenmaal trok die kleurige stoet, luidkeels toegejuicht door de toeschouwers door de arena en verdween toen weer, met uitzondering van de pestadores met hun mantels, ten getale van zes of zeven.

Even was het stil in de grote arena, de duizenden bezoekers schenen allen de adem in te houden.

Toen gingen de deuren opnieuw open.

Een gevlekte, kleine stier, de kop naar de grond gebogen, draafde op een sukeldraf het strijdperk binnen.

Het publiek hief een oorverdovend gejuich aan, want het had direct gemerkt, dat het waar voor zijn geld zou krijgen.

Inderdaad, de stier, eerst even overbluft door het schelle licht, dat hem verblindde, gewend als hij was aan zijn donkere stal, stormde op een der pesta-

dores toe, die snel als de gedachte uitweek.

Verbaasd stond de stier even stil, alsof hij het nut van dit zonderlinge spelletje niet begreep. Toen hief hij plotseling een luid gebrul van woede aan en Marietta legde angstig de hand op haar hart, dat zij onstuimig voelde kloppen. Hij geselde zijn flanken met de staart en woelde het zand met de hoeven om, zijn kop naar de grond gebogen en de met bloed belopen ogen van onder het ruige haar op zijn tegenstanders gericht.

De pestadores snelden met ongelooflijke vlugheid en behendigheid telkens opnieuw op de stier toe, zwaaiden met de vuurrode doeken langs zijn kop en sprongen dan vlug weer op zij.

Soms rende de stier, veel vlugger dan men van een zo log dier zou verwachten, een der toreros achterna, die dan vaak genoodzaakt was zich met een sprong over de houten schutting in veiligheid te brengen.

Toen dit spelletje een kwartier geduurd had, reden de picadores het strijdperk binnen; zij waren vier in getal. Drie hunner bleven aan de ingang van de arena staan, terwijl de vierde zijn onwillig paard, dat het gevaar scheen te beseffen en dat over alle leden trilde, naar het midden van de arena stuurde. Daar wilde het arme dier niet verder en de picadore was genoodzaakt, zijn sporen met geweld in de zijden van het trillende dier te slaan.

Nauwelijks had de stier het paard opgemerkt, of het dier wendde zijn aandacht van de toreadors af en kwam langzaam op zijn nieuwe tegenstander toe.

De picadore liet zijn ongevaarlijke lans zakken, alsof hij in ernst van plan was de stier met dit onnozele stukje hout te gaan bevechten.

Het paard, hinnikend van angst, trachtte zijn berijder met een uiterste krachtsinspanning uit het zadel te lichten.

Maar het was reeds te laat.

De stier stond even stil, boog toen de machtige kop, snelde op het paard toe en hief ros en ruiter met de ho-

rens op, alsof zij een veertje geweest waren.

Het arme paard, dodelijk getroffen, hinnikte hartverscheurend.

Even zweefde het op de hoorns van de stier in de lucht en viel toen op zijde, terwijl de picadore reeds met een behendige zwaai uit het zadel was gewipt.

Dadelijk kwamen de pestadores toesnellen om de aandacht van de stier af te leiden.

Zij lokten het dier met hun mantels naar een ander gedeelte van de arena, terwijl de arbeiders met hun span fraai opgetuigde mullezels het zwaar gekwetste paard uit de arena sleepten.

Zodra het was weggehaald, reed de tweede picadore het strijdperk in. De stier stormde er dadelijk op los, hief het paard op de hoorns, liep er enige meters mee voort en kwakte het met zulk een geweld tegen de houten omheining, dat de planken ervan dreunden en de ruiter een luide kreet van pijn slaakte. Hij had blijkbaar zijn been gekneusd of misschien wel gebroken, maar dergelijke dingen worden in de Spaanse arena van zo luttel betekenis geacht, dat niemand er op lette.

Er kwamen een paar knechts toesnellen in de gang, die zich tusschen de schutting en de laagste plaatsen van het amphitheater bevond, die de picadore uit het zadel lichtten en hem over de omheining sjorden.

Op dezelfde wijze ging het ook met de twee overige paarden.

Wie zich ooit mocht hebben verbeeld, dat de picadores inderdaad tot taak hebben om de stier met de lans te bevechten, vergist zich. Het enige doel is, de stier af te matten en de paarden te doen afmaken, en voorts om de spanning te verhogen, daar het menigmaal voorkomt, dat de pestadores de woedende stier niet dan met de grootste moeite van zijn slachtoffer kunnen weglukken.

Dat de picadore ernstig gewond wordt, doordat zijn paard bovenop hem valt, komt vaak voor, maar geen Spanjaard, die zich daardoor zal laten weerhouden, om naar zijn geliefd volksvermaak te gaan kijken, dat geen enkele Spaanse

autoriteit ooit heeft gewaagd af te schaffen.

Na de picadores kwamen de bandarillos aan de beurt.

Het werk van deze groep stierenvechters mag wel het allergevaarlijkst worden genoemd. Zij moeten, voorzien van hun met linten versierde weerhaken, dit wapen in de nek van de stier planten, en wee hun, indien zij niet snel uit de weg weten te komen, want het woedende dier, dol van pijn, zou hen in enkele ogenblikken met horens en hoeven tot een vormloze massa beuken, indien hij hen kon bereiken.

Het publiek is zeer verzet op dit gedeelte van de vertoning en juicht de bandarillos, die hun wapen sierlijk en met vaste hand in de nek van de stier planten, geestdriftig toe, terwijl het de stierenvechter, die zijn weerhaak zo onhandig hanteert, dat het ding op de grond valt, onbarmhartig uitfluit.

Ten slotte staken er vijf of zes weerhaken achter de kop van de bloedende stier.

Het dier hijgde zwaar en toch zag Marietta met schrik, dat het nog geenszins geheel was uitgeput.

Want nu naderde het laatste bedrijf van het drama.

Alle stierenvechters, op slechts twee na, pestadores met hun vuurrode mantels, verlieten de arena.

Weer gingen de staldeuren open en Juan Mendoza trad binnen.

Een luid gejuich steeg in de arena op en aller ogen waren op de sierlijke, krachtige gestalte van de jonge spada gericht.

Zonder zich in het minst om de stier te bekommeren, wiens aandacht door de twee toreadors van hem werd afgeleid, schreed hij met opgericht hoofd dwars door de arena, trad op de loge van de alcalda toe, nam zijn astrakan muts met een weids gebaar af en maakte eerst voor de burgemeester, daarna voor het ganse publiek een diepe buiging.

Nu nam hij uit de handen van een der stierenvechters de degen over, benevens een korte rode mantel, en

schreed met vaste stappen op de stier toe.

Marietta had de hand op de boezem gedrukt en keek met starende ogen naar de lenige figuur in het rood zijden pak, die nu zo klein leek te midden van de geweldige arena.

Juan Mendoza stond nu midden in de arena, geheel alleen tegenover het grote dier.

Ook de stier scheen te beseffen, dat er nu over leven of dood beslist zou worden.

Het dier boog de geweldige hoorns naar de grond en stormde op Mendoza toe.

Door een bliksemsnelle beweging ont kwam deze aan de dreigende hoorns.

Plotseling stootte de stier opnieuw vooruit en zo snel, dat de spada pas op het alleruiterste ogenblik een stoot kon ontwijken.

Doodsbleek keek Marietta toe.

Zij had te veel stierengevechten bijgewoond om niet te weten, dat dit sterke dier eigenlijk nog niet uitgeput genoeg was om het tegen de spada te stellen, nog niet « rijp », zoals het met een vakterm heet.

Mendoza stond, in een houding zo onbevangen en kalm als bevond hij zich in een balzaal, de rechterarm voor zich uitgestrekt, met de linker zacht de rode doek zwaaiend, op ongeveer een meter afstand voor de stier.

Deze boog de machtige kop, maar voor het dier opnieuw op hem los kwam stormen, had Mendoza de kwetsbare plek gevonden. Hij viel bliksemsnel uit, het staal van de degen flikkerde even in de zon en toen verdween de kling van het wapen tot over de helft in de schouders van het dier, dat zonder een kreet te slaken neerviel, weer opstond, een paar stappen verder wankelde en toen voorgoed neerplofte.

Een donderend gejuich steeg uit de menigte op.

Glimlachend liep Juan Mendoza, vrolijk wuivend, langs de houten schutting, terwijl men hem van alle zijden geldstukken, kanten zakdoeken, waaiers en zelfs toneelkijkers toewierp, welke voorwerpen alle zorgvuldig werden opgezameld door een paar arenabedienden, die achter de zegevierende Spanjaard aanliepen.

Voor de loge van zijn verloofde bleef hij even stil staan, om haar een lange, innige blik toe te werpen. Marietta was opgestaan. Een glimlach van geluk lag over haar knap gelaat verspreid. Toen hij voorbij was om de hulde van het overige publiek in ontvangst te nemen, liet zij zich weer met een zucht van verlichting in haar stoel terugzakken.

Wat Mendoza betreft, deze begaf zich, zodra hij de deur van de arena was uitgegaan, zoals het een rechtgeaard stierenvechter betaamt, allereerst naar de kleine kapel, die men in ieder arenagebouw in Spanje vindt, om daar de Heilige Maagd te danken voor haar goedertierenheid, hem ook ditmaal te hebben beschermd.

Hij slenterde even langs de welvoorzienige stallen en wierp een blik op de stieren, die zich daar bevonden, alle prachtige, zware dieren, en verliet daarna het gebouw om zich bij Marietta te voegen.

Een uur later verlieten beiden de arena.

— Nu nog maar twee keer, zei Marietta op innige toon, terwijl zij de jonge stierenvechter met haar zwarte ogen aankeek.

— Dus nog twee weken, zei Juan glimlachend. Kom, Marietta, wij zullen naar het huis van mijn ouders gaan en daar onze opgespaarde schat eens natten.

HOOFDSTUK II

DE DIEFSTAL

Innig gearmd liep het jonge paar door de drukke straten van Sevilla, totdat zij een der buitenwijken hadden bereikt.

Hier had Juan Mendoza, die zijn ouders van ganser harte liefhad, van zijn spaargeld reeds vroeger een bescheiden huisje gekocht, waar de oudjes nu onbekommerd hun laatste levensjaren hadden kunnen slijten.

Het huisje lag enigszins afgezonderd te midden van een vrij grote tuin, die door een laag ijzeren hek was omgeven.

— Zullen je vader en je moeder je niet erg missen, als we getrouwd zijn, Juan? vroeg Marietta, toen zij het huisje naderden. Jullie hebt immers van je jeugd af samengewoond?

— Dat zullen zij, Marietta, antwoordde de jonge stierenvechter, maar wij zullen hen dikwijls gaan opzoeken. En des zomers moeten zij enige maanden bij ons doorbrengen, vind je ook niet?

— Dat weet je wel, Juan, hernam het jonge meisje. Je weet dat ik veel van je ouders houd, vooral sedert ik de mijne verloren heb en bij die kribbige, oude tante Louisa moet wonen.

Onder het lopen waren zij het hek van de tuin genaderd.

Juan keek naar de gevel van het witgepleisterde huisje op en zette een teleurgesteld gezicht.

— Dat is vreemd, zei hij, ik heb vader en moeder nog nooit kunnen bewegen te komen kijken als ik moet optreden, maar ik ben al jaren gewend, dat zij voor het raam kijken, om mij al van verre te zien aankomen.

— Ja, er is niemand te zien, zei Marietta. En voor alle ramen zijn de jalouzieën neergelaten.

— Dat is zonderling, mompelde Juan, het kan mijn ouders niet zonnig genoeg zijn. Dat is wel voor het eerst, dat zij de jalouzieën sluiten. Kom, Marietta, laat ons naar binnengaan. Ik weet niet

hoe het komt... maar ik voel mij plotseling ongerust.

— Kom, dwaze jongen, zei Marietta lachend, zij zullen het wat te warm hebben gekregen en een uiltje knappen.

Juan antwoordde niet, maar liep snel het smalle linkerpad af en opende de huisdeur.

Beiden traden binnen.

Het was doodstil in het kleine huisje.

Marietta, nu ook ongerust geworden, keek haar verloofde vragend aan.

— Wat is het zonderling stil, fluisterde zij. Zou er niemand thuis zijn?

— Dat is onmogelijk, antwoordde Juan. Vader en moeder gaan nooit uit als ik in de arena ben.

Hij opende een zijdeur en trad het voorvertrek binnen.

Een kreet ontsnapte hem.

Alle meubels stonden van hun plaats, een muurkast stond open en de inhoud was op stoelen en op de tafel uitgespreid. Een bureautje was eveneens open en alle laden waren opengetrokken. Er waren een aantal paperassen op het tafelblad verstrooid.

Door een donker voorgevoel gedreven, verliet Juan het vertrek weer en stormde, Marietta aan de hand meertrekkende, een tweede vertrek binnen, dat aan de tuinzijde was gelegen.

Met een gebrul van woede en smart vloog hij naar binnen.

Marietta bleef met doodsbleek gelaat, de handen op de boezem gedrukt, op de drempel staan.

Midden in het vertrek, stevig op hun stoelen vastgebonden, zaten de ouders van de jonge stierenvechter.

Het was hun onmogelijk enig geluid te geven, want een prop was in hun mond geduwd en daaroverheen een doek gebonden.

Hun handen waren achter de leuning van hun stoel bevestigd en hun benen

met dikke touwen aan de stoelpoten vastgemaakt.

Ook in dit vertrek heerste de grootste wanorde.

Enige stoelen waren onderste boven gegooid, twee kasten waren leeggehaald en zelfs het houtskoolkomfoor scheen van zijn plaats gehaald.

Op de tafel bij het raam lag een revolver met ivoren greep en een breekljzer.

Dadelijk bevrijdde Juan, bijgestaan door zijn verloofde, zijn ouders van hun knevels en boelen.

Nauwelijks was de oude vrouw bevrijd of zij viel in zwijm.

Juan nam haar in zijn sterke armen op en droeg haar naar een slaapkamer, aan de overzijde van de gang gelegen en die eveneens een toonbeeld van wanorde opleverde.

— Marietta, zei hij, wil jij je met mijn moeder bemoeien? Je weet wel waar het huisapothekje is, daarginds in de kast. Haal ook wat water uit de keuken, dan zal ze wel gauw weer bijkomen. Ik zal ondertussen mijn vader vragen wat er voorgevallen is. Maar laten wij ons maar op het ergste voorbereiden, liefste, want ik vrees, dat er ons een groot onheil geschied is.

Hij liet de oude vrouw aan de zorgen van zijn verloofde over en keerde naar zijn vader terug.

De oude Mendoza was een man van omstreeks vijf en vijftig jaar, met nog gitzwart haar.

Toen Juan binnentrad, was zijn vader bezig zijn pijnlijke polsen te wrijven, terwijl hij met grote stappen het vertrek op en neer liep.

Zodra hij zijn zoon zag, liep hij op hem toe, sloeg zijn armen om zijn schouders en zei op ernstige toon:

— Arme Juan, ik vrees dat er iets noodlottigs gebeurd is. Voor ik je vertel wat dit allemaal te betekenen heeft moeten wij naar boven gaan, naar jouw kamer.

Zonder te antwoorden snelde de jonge man de trap op, naar de enige verdieping, die het huisje bezat. De deuren van de beide kamers, die zich hier be-

vonden, stonden wijd open en ook daar heerste een onbeschrijflijke wanorde.

Juan trad op het smalle vak tussen de twee vensters in de voorkamer toe.

Een kreet ontsnapte hem.

In dit vak bevond zich een geheime bergplaats en de deur daarvan, met behangselpapier overplakt, stond open.

Juan stak de hand in het kleine hokje en haalde er een portefeuille uit, vervaardigd uit de huid van een door hem gevelde stier.

De portefeuille was ledig.

Doodsbleek liet Juan zich op een stoel neervallen.

Zijn blik was verwilderd.

Snikkend boog hij het hoofd op de tafel.

De oude Mendoza kwam achter hem staan en legde een trillende hand op de schokkende schouders van zijn zoon.

— Mijn lieve jongen, zei hij met sidderende stem, het is alles mijn schuld. Ik had beter over je schat moeten waken.

De jonge stierenvechter hief het betraande gelaat op.

— Beschuldig u zelf toch niet, vader, riep hij uit. Ik ben er van overtuigd, dat gij dat niet beter hadt kunnen doen, maar vertel mij nu alles.

De oude Mendoza nam een stoel en zette zich naast zijn zoon neer.

— Luister, zei hij. Je was nauwelijks een half uur vertrokken, toen wij het geluid van een naderende auto hoorden.

— Een auto hier in de straat? riep Juan uit.

— Ja, het komt weinig voor, en daarom waren wij ook wel wat verbaasd. Maar onze verbazing nam nog toe, toen wij bemerkten, dat de auto voor ons huis stopte.

— Was het een huurauto? vroeg Juan haastig.

— Ik zou het niet durven bezweren, het was een grote wagen van donkere kleur.

— Verder, vader, verder, riep de jonge man uit.

— Zodra de auto naast het trottoir geparkeerd was, sprong er een heer uit, die haastig het hek opende, dat, zoals

je weet, slechts op de klink gesloten is, en aanbelde. Hij was deftig gekleed, vrij groot en zelfs voor een Spanjaard biezonder donker van gelaatskleur. Hij droeg een grote, zwarte baard, die bijna tot op zijn borst hing en een volle knevel. Hij vroeg mij, of ik hem even te woord kon staan over een belangrijke zaak, die jou en Marietta betrof. Daar ik niet het minste wantrouwen koesterde, liet ik hem in de kamer gaan, waar je ons gevonden hebt.

— Waar was moeder?

— In de voorkamer. Zij was daar bezig een fles Malaga en wat gebak voor Marietta klaar te zetten; zoals zij altijd doet als je uit de arena met haar terugkeert. Ik ging de bezoeker dus voor naar de achterkamer. Nauwelijks waren wij daar, of er werd opnieuw gebeld. Ik wilde de bezoeker verzoeken, mij even te verontschuldigen, ten einde te gaan zien, wie er aan de deur was, toen de kerel plotseling een revolver te voorschijn haalde, het wapen op mijn voorhoofd richtte, en dreigend, maar op zachte toon zei:

— Ik raad u in uw eigen belang aan, geen beweging te maken, als gij uw leven lief hebt. Ik was ongewapend, en dus kon ik niets anders doen dan gehoorzamen. Intussen had je moeder de deur geopend. Ik hoorde het geluid van een kort handgemeen en een gesmoorde gil, en even later trad de tweede bezoeker binnen... de chauffeur, die door zijn grote donkere bril onkenbaar was. Hij duwde je moeder ruw voor zich uit, ik zag dat haar handen op de rug gebonden waren, terwijl een doek over haar mond haar het schreeuwen belette.

De jonge stierenvechter uitte een gebrom van woede en drukte de nagels tot bloedens in de palmen van zijn gebalde vuisten.

— O, die schurken, riep hij, doodsbleck van drift.

— De eerste bezoeker hield steeds zijn revolver op mij gevestigd, en in die tijd dwong de chauffeur je moeder op een stoel te gaan zitten, waarop hij haar snel en stevig vastbond. Toen was het mijn beurt. De twee bandieten gre-

pen mij vast en bonden mij, nadat ik eveneens gekneveld was, en geen geluid kon geven, op een stoel. Daarop verliet de tweede vent het huis weer, waarschijnlijk om erover te waken, dat zijn medeplichtige niet kon worden overvallen. Nadat deze zich overtuigd had, dat ik mij niet kon verroeren of schreeuwen, begon hij snel het hele huis te doorzoeken... je weet, met welk droevig resultaat.

— Hoe lang duurde dit alles, vader? vroeg Juan, die zijn vader gedurende dit verhaal met brandende ogen had aangekeken.

— Zeker geen half uur, alles bijeen gerekend, antwoordde de oude man.

— Ik heb een revolver op de tafel zien liggen, toen ik binnen kwam. Is die door een van die bandieten achtergelaten?

— Dat moet wel, want mijn eigen revolver bevond zich op onze slaapkamer en die hebben ze niet meegenomen.

— Misschien kan dat wapen ons wel dienen bij de opsporing van de rovers, zei Juan, wiens ogen weer hoopvol begonnen te stralen.

— Reken daar vooral niet op, mijn jongen, zei de oude Mendoza, terwijl hij zijn zoon liefkozend over het zwarte haar streek. Er is niets biezonders aan dergelijke wapens, en men verkoopt er zo dagelijks dozijnen.

Juan stond zonder een woord te zeggen op, en begaf zich naar de achterkamer, waar de revolver nog steeds op de tafel lag.

Hij nam het wapen en bekeek het nauwkeurig.

Algauw moest hij tot de gevolgtrekking komen, dat zijn vader gelijk had.

Het was een doodgewoon wapen, met een geïmiteerd ivoren kolf, zoals men ze zelfs wel in de bazars verkoopt, en bovendien zo oud, dat navragen in de winkels tot niets zou dienen.

Smartelijk bedacht Juan, dat hij zich zeker niet door dit prul zou hebben laten bang maken. Maar zijn vader was een oud man, en de indringers waren immers met hun tweeën.

Juan ging nu naar de kamer, waar

zijn moeder nog steeds op het bed lag uitgestrekt, terwijl Marietta haar vol liefde in het zachte, met gais haar omkranste gelaat staarde.

Juist toen de jonge stierenvechter binnentrad, sloeg de oude vrouw de ogen op.

Zij strekte beide handen naar haar zoon uit, en fluisterde teder:

— Mijn arme jongen.

Juan wierp zich voor het bed op de knieën, en begroef het gelaat in het kussen.

Toen sprong hij plotseling weer overeind en riep met krachtige stem uit:

— Wij winnen er niets bij, als wij blijven jammeren, Marietta. Wij moeten de handen uit de mouwen steken. Blijf jij hier... ik ga dadelijk naar de politie, en vertel daar wat hier is voorgevallen. Het moet toch, dunkt mij, niet onmogelijk zijn, de bandieten op te sporen.

Hij kuste zijn moeder teder op het voorhoofd, omhelsde zijn verloofde en verliet het huis, dat enige uren geleden nog zo vol geluk en vreugde was geweest en waar nu droefheid en grievend leed heersten.

Juan sprong op een tram en reed naar het bureau van politie van de wijk, waar het huis zijner ouders gelegen was. Daar vertelde hij snel, maar omstandig wat er gebeurd was. De commissaris, die zijn verhaal aanhoorde, schudde het hoofd, toen hij geëindigd had.

— Mijn jonge vriend, zei hij, ik wil u niet alle hoop ontnemen, maar ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een daad van de bende, die in de laatste tijd Sevilla en ook andere grote steden van Spanje onveilig maakt en die wij, ondanks al onze nasporingen, nog altijd niet hebben kunnen onschadelijk maken. De leden dezer bende treden met zoveel brutaliteit en tevens zo snel en voorzichtig op, dat het ons nog nooit is kunnen lukken enig spoor van hen te ontdekken, nadat zij weer een hunner misdaden hebben gepleegd. Maar natuurlijk, onze plicht gebiedt niets na te laten, wat tot de ontdekking van de bandieten zou kunnen leiden. Ik zal u twee onzer beste rechercheurs medegeven en

enige politieagenten.

De commissaris drukte op een elektrische schelknop, en dadelijk trad een agent binnen, die salueerde, en naar de bevelen van zijn chef vroeg.

— Breng deze heer naar de kamer der rechercheurs en verzoek uit mijn naam aan Marco en Prados, hem naar zijn woning te vergezellen, waar een brutale beroving heeft plaats gehad. Gij zelf en nog twee agenten zult eveneens medegaan.

Juan bedankte de commissaris, en volgde de agent, die hem naar het vertrek leidde, waar de rechercheurs, die vrij van dienst zijn, moeten wachten tot men hun diensten wellicht nodig heeft. De man kweet zich van zijn taak, en enige minuten later bevonden Juan en de politiemannen zich op weg naar het huisje van de oude Mendoza.

Onder het lopen deelde de jonge stierenvechter de rechercheurs nogmaals uitvoerig mee wat er geschied was.

De beide mannen luisterden aandachtig toe en toen Juan gereed was, zei een hunner, terwijl hij onmerkbaar de schouders ophaalde:

— Uw verhaal klinkt bijna woorde-lijk als dat van een uwer collega's te Madrid, die onder dezelfde omstandigheden van zijn spaarpenningen beroofd is.

— En heeft men ook daar de dader niet kunnen vinden? vroeg Juan haastig.

— Helaas neen.

Juan beet zich op de lippen.

Hij kon en wilde er zich niet in schikken, dat zijn geluk zo plotseling zou worden verstoord door de daad van een tweetal ellendelingen.

Onder het spreken hadden de zes mannen het huisje bereikt.

Marietta stond reeds voor het raam op de uitkijk en wuifde haar geliefde van verre toe. De oude Mendoza stond voor het andere venster en keek mistroostig naar buiten.

De rechercheurs openden het hek.

Zij onderzochten het klinkerpad en de grasrand daarlangs nauwkeurig.

Juan was hem gevolgd en riep nu plotseling uit:

— Ik zie daar verse voetstappen... kijk, daar... op de grasrand.

Een der rechercheurs trad naderbij.

Hij bukte zich en bekeek met grote aandacht de indruk van een voet in de rulle aarde naast het gras.

— Ik dacht het wel, mompelde de de man enige tijd. Zij zijn het.

— Wie dan? riep Juan uit.

— Ja, wie. De leden van de bende, die wij sedert een jaar zoeken. Bekijk die voetindruk eens nader, als ik u verzoeken mag.

Juan bukte zich.

— Ziet gij er niets bijzonders aan? vroeg de politiemans.

— Ik zou zeggen dat er geen afzonderlijke indruk van zool en hiel te zien is, zei de jonge stierenvechter.

— Juist. En weet gij hoe dat komt?

— Ik zou het niet kunnen zeggen.

— Omdat de bandieten een plankje of iets dergelijks onder hun schoenen bevestigd hebben, waardoor het voor ons onmogelijk is geworden, de ware grootte van hun schoenen te bepalen. Ja, mijnheer Mendoza... de schurken die u beroofd hebben, zijn niet voor één gat gevangen. En laat ons nu eens naar binnen gaan.

Allen traden het huis binnen, waar de oude Mendoza en diens vrouw hen tegemoet kwamen.

— Gij hebt mij van een revolver gesproken, zei een der rechercheurs. Mag ik dat wapen eens zien, voor wij de kamers onderzoeken?

De grijsaard overhandigde hem het wapen.

De politiemans bekeek het even en zei toen schouderophalend:

— Daar hebben wij, om te beginnen, al niets aan. Het is een bazarprul, zoals er honderden verkocht worden. En bovendien zijn er geen vingerafdrukken op, omdat de boeven, zoals u zei, handschoenen droegen. Laten wij nu de kamers even doorzoeken.

Achtereenvolgens traden zij alle kamers binnen, die de bandiet had doorzocht, terwijl zijn handlanger buiten de wacht hield.

Het onderzoek duurde bijna een vol

uur.

Tenslotte kwamen de politiemannen in de kamer, waar het spaargeld van de stierenvechter verborgen was geweest.

Een der rechercheurs onderzocht het geheime kastje.

— Niemand buiten u wist natuurlijk iets van het bestaan van dit kastje af? vroeg hij.

— Geen sterveling, antwoordde Juan.

— Gij hebt er nooit over gesproken tegenover een vriend, een kennis?

— Nooit, hernam Juan. Alleen mijn vader, mijn moeder en mijn verloofde kenden de schuilplaats.

— De dief moet dat kastje dus bij toeval ontdekt hebben?

— Dat moet wel, want ik zeg u nogmaals, dat ik er met niemand ooit over gesproken heb.

De rechercheur nam de portefeuille ter hand, waarin de bankbiljetten zich bevonden hadden, die de rover had buitgemaakt.

— Dat is een eigenaardige tas, zei hij, terwijl hij de portefeuille aandachtig bekeek. Die hebt gij zeker niet in een winkel gekocht?

— Neen, zei Juan. Die portefeuille is vervaardigd uit de huid van de eerste stier, die ik heb gedood.

— Er is een eigenaardige lucht aan, zei de rechercheur, terwijl hij de portefeuille besnuffelde.

— Zij heeft geruime tijd in een mengsel van kamfer en een andere bederfwerende stof gelegen.

— Hoe groot was het bedrag, dat zich in deze tas bevond?

— Ruim twintig duizend peseta's.

— In papier?

— Achttien duizend in papier en de rest in goud.

— Hebt gij de nummers van de bankbiljetten genoteerd?

— Neen.

— Dat is jammer. Dat zou ons bij onze nasporingen in ieder geval wel wat geholpen hebben, of ons op het spoor van de dief hebben kunnen brengen.

— Dat zie ik nu ook in, zei Juan zuchtend. Gij acht dus de kans dat gij

de daders vindt, zeer klein?

— Als gij de waarheid wilt horen, ja. Juan boog het hoofd.

Hij balde krampachtig de vuisten en een diepe rimpel groefde zich in zijn hoog voorhoofd.

— Wij zullen echter niets nalaten om te trachten de rovers in handen te krijgen, zo troostte een der rechercheurs de jonge man.

— Ik hoop, dat gij zult slagen, antwoordde Juan op doffe toon.

De politiemannen maakten enige aantekeningen, deden hier en daar opmetingen en verwijderden zich toen, na nogmaals de verzekering te hebben gegeven, dat er van hun kant niets zou worden verzuimd, om tot de ontdekking van de rovers te geraken.

Toen zij weg waren, zonk Juan op een stoel neer, en begroef het gelaat in de handen.

Marietta knielde naast hem neer en streelde hem over het glanzende haar.

— Wij moeten nog niet alle hoop opgeven, Juan, zei het jonge meisje. Wie weet brengt een gelukkig toeval de politie wel op het spoor van de bandieten, die ons geluk hebben verwoest.

Juan antwoordde niet.

Hij liet de handen zakken en staarde met sombere blik voor zich uit.

Een volle week verliep.

Iedere dag begaf Juan zich naar het politiebureau om te informeren of de nasporingen van de recherche reeds enig resultaat hadden opgeleverd.

Telkens kwam hij met een ontkennend antwoord thuis.

De achtste dag was Marietta in de woning van de oude Mendoza's, toen Juan van zijn vergeefse tocht naar de politie terugkeerde.

Het jonge meisje behoefde maar een korte blik op zijn gelaat te werpen, om te zien, dat er ook ditmaal niets ontdekt was.

Zij sloeg de arm om haar verloofde en ging met hem de kleine voorkamer binnen, waar de ouders van de stierenvechter zaten, stil en stom.

— Niets? vroeg de oude man.

— Niets, antwoordde Juan op doffe

toon.

Een kwartier lang werd er geen woord gesproken.

Plotseling echter sprong Marietta op en kwam snel op Juan toe, die met het hoofd in de hand aan het raam was gaan zitten.

— Juan.

— Marietta?

— De politie heeft tot dusverre tevergeefs gezocht, nietwaar?

— Wat vraag je toch? De politie ziet geen licht, geen spoor van licht.

— En je eigen pogingen hebben je ook niet verder gebracht?

— Geen stap.

— Welnu, dan is er maar één man op de hele wereld, die ons kan helpen.

— Wat bedoel je, Marietta?

— Ik bedoel, dat wij ons tot de Engelse edelman moeten wenden, waarvan je mij zo vaak verteld hebt, tot de man, voor wie geen raadselen onopgelost blijven, tot de geheimzinnige vreemdeling, die vier jaar geleden geholpen heeft bij de ontraadseling van het grote drama te Madrid en toen even spoorloos verdwenen is als hij kwam.

— Tot Lord Lister, riep Juan uit, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren.

— Ja, tot die merkwaardige man, die je eens het geluk hebt gehad een grote dienst te kunnen bewijzen, en die toen gezegd heeft, dat je ten allen tijde over hem zoudt kunnen beschikken, al bevond hij zich ook aan het andere einde van de wereld.

Juan keek zijn verloofde met een blik vol liefde aan.

— Marietta, zei hij, die ingeving moet je door de hemel zijn gezonden. Als er iemand ter wereld is, die hier licht kan brengen, dan is het Lord Lister. Maar zouden wij ons wel tot hem durven wenden?

— Waarom niet? Ik geloof, dat hij een edel mens is, die de schulden, die hij heeft aangegaan, met woeker terug betaalt. Laten wij het in ieder geval proberen.

— Marietta heeft gelijk, mijn jongen, riep de oude Mendoza uit. Het is je

uiterste redmiddel. Ik heb het je niet durven zeggen, maar ik geloof niet, dat de politie ons hier kan en zal helpen. Men zit met de handen in het haar, en wil het alleen maar niet bekennen.

Juan sprong vastbesloten van zijn stoel op.

— Gij hebt gelijk, riep hij uit. Het is onze enige kans. Wij mogen niets verzuimen. Maar als ook deze wonderlijke man niets kan ontdekken... dan zullen wij er ons in moeten schikken, dat het nog wel zes of zeven jaar kan duren, voor ik weer genoeg bijeen heb gespaard om te kunnen trouwen, liefste. Maar laten wij ons daàrover nu niet het hoofd breken. Papier, pen en inkt. Ik ga hem schrijven.

— Hoe lang zou een brief onderweg blijven?

— Minstens twee dagen.

— Dan zouden wij dus twee dagen verliezen, riep Marietta teleurgesteld uit. Als wij eens een telegram zonden?

— Een telegram naar Londen is heel duur, meisjelief, merkte de oude Mendoza op.

— Dat mag zo zijn, vader, zei de jonge stierenvechter. Maar de tijd dringt en iedere minuut kan kostbaar blijken. Misschien zou Lord Lister het ons zelfs verwijten, dat wij zo'n lange tijd nutte-

loos voorbij hebben laten gaan.

— Dat is zo, beaamde de oude man. Wij moeten dat geld er voor over hebben.

Juan snelde, vergezeld van zijn verloofde, naar het telegraafkantoor. Toen zij daar waren toegekomen, zei Marietta.

— Maar daar vergat ik iets. Ken je het adres van Lord Lister te Londen wel?

— Dat ken ik niet, maar dat doet er niets toe, Marietta. Want mylord heeft mij destijds gezegd, dat ik, indien ik hem mocht nodig hebben, hem moest schrijven onder de naam van Lord William Aberdeen.

— En waar woont die?

— In een straat die ik niet kan uitspreken, zonder mijn tong in gevaar te brengen, Cromwellstreet heet de straat.

— Laat ons dan voortmaken, zei het jonge meisje.

De beide verloofden traden het telegraafkantoor binnen en hier stelden zij het volgende telegram op:

« Aan Lord William Aberdeen,

Cromwellstreet, te Londen.

De stierenvechter Juan Mendoza verzoekt zijn Lordschap hem dadelijk te hulp te komen. Zijn levensgeluk staat op het spel ».

HOOFDSTUK III

JOHN RAFFLES GAAT OP REIS

Op dezelfde dag dat dit telegram uit Sevilla werd verzonden, zat Lord Lister, alias John Raffles, in gezelschap van Charles Brand, zijn vriend en secretaris, in de eetzaal van de villa in Cromwellstreet, die hij onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde.

De twee mannen zaten aan de lunch en waren in een opgewekt gesprek gewikkeld.

Op dat ogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt en trad de grijze kamerbediende van Raffles, Gaston, bin-

nen, die zijn meester al sedert lange jaren met onwankelbare trouw diende.

Hij had een zilveren presenteerblad in de hand, waarop een telegram lag.

— Dit telegram werd zoëven bezorgd, mylord, zei Gaston, terwijl hij het papier aan zijn meester overhandigde.

Daarop verliet hij weer het vertrek, even stil en bescheiden als hij gekomen was.

Raffles draaide het telegram om en om.

— Uit Sevilla, mompelde hij. De

« Witte Stad ». De stad der schone sigarettenmaaksters en der stierengevechten. Wat kan men mij wel uit die Spaanse stad te seinen hebben?

Hij opende het telegram snel en las met luider stem voor:

« Aan Lord William Aberdeen,
Cromwellstreet, te Londen.

De stierenvechter Juan Mendoza verzoekt zijn Lordschap hem dadelijk te hulp te komen. Zijn levensgeluk staat op het spel ».

Brand keek hem verbaasd aan.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij.

— Wel, dat er iemand in gevaar verkeert, die mijn hulp inroept.

— Wie is die Juan Mendoza?

— Een dappere en gevierde stierenvechter, die mij enige jaren geleden, zonder veel omhaal het leven heeft gered, toen ik in Sevilla eens op een nacht door sluipmoordenaars op straat overvallen werd, die niet tevreden waren met mijn geld, maar blijkbaar ook mijn leven wilden hebben.

— En waarom vraagt hij je, hem te komen helpen?

— Maar Charles, denk je dat ik helderziende ben? riep Raffles uit. Hoe wil je nu dat ik dat weet?

— Je hebt gelijk, en mijn vraag was nogal onnozel. Maar kun je het ook niet vermoeden?

— Om je de waarheid te zeggen, neen. Ik kan er alleen maar naar raden. Mendoza was, toen ik hem leerde kennen, verloofd met een verduveld knap meisje, Marietta Costa, met wie hij in het huwelijk hoopte te treden, zodra hij voldoende geld zou hebben gespaard, om een stierenrancho over te nemen. Want, het is voor een echte Spaanse vrouw wel ietwat zonderling, maar Marietta, hoeveel bewondering ze ook voor haar knappe stierenvechter voelde, leefde steeds in duizend angsten zolang haar beminde Juan in de arena was. Nu praat hij in zijn telegram van zijn levensgeluk, dat gevaar loopt. Dat kan niet anders zijn, dan zijn voornemen om met de schone Spaanse in het huwelijk te treden. Er zou zich dus iets hebben kun-

nen voorgedaan, dat die trouwplannen in de war heeft gestuurd of dreigt te sturen.

— En nu is de vraag, wat dat « iets » is.

— Precies. Dat de belemmering van de zijde zijner bruid zou zijn gekomen, mogen we gerust als onmogelijk al dadelijk terzijde stellen. En zelfs al was dat zo, dan nog zou hij er de hulp van een vreemde, een Engelsman, niet bijhalen.

— Dat is, dunkt me, duidelijk.

— Wij kunnen om dezelfde reden alle familieredenen uitschakelen. Daar haalt men nooit een buitenstaander bij. De reden moet dus van stoffelijke aard zijn. Laten we eens recapitulieren: Juan wil trouwen, en spaart daartoe een niet onaanzienlijk kapitaaltje. Eensklaps wordt hij verhinderd in de uitvoering van zijn trouwplannen. Geloof je dat ik er ver naast ben, als ik veronderstel dat hij zijn spaarduiten kwijt is, en dat hij daarom zijn levensgeluk als verstoord beschouwt?

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Er is geen speld tussen je redenering te krijgen, zei hij.

— Dat is nog zo zeker niet, hernam Raffles glimlachend. Maar in ieder geval geloof ik, er niet ver naast te zijn als ik beweer, dat onze vriend iets dergelijks wedervaren is. Dan blijven er twee mogelijkheden over: of Juan heeft het geld verloren, of het is hem ontstolen. Daar het mij niet recht duidelijk is, hoe hij een aanzienlijk bedrag kan hebben verloren, omdat hij zijn centjes wel veilig zal hebben opgeborgen, zo blijft alleen de laatste mogelijkheid over dat het geld hem is ontroofd.

— Ik begin te geloven, dat je het bij het rechte einde hebt, Edward, zei Brand op ernstige toon. Waarijck, ik zou niet weten waarom hij je anders een zo verre reis zou laten maken.

— Dat dunkt mij ook. Ik ken Juan Mendoza als een zeer bescheiden, voor een stierenvechter haast kinderlijke knaap, die geen beslag op mijn tijd zal leggen als het niet strikt nodig is.

— En wat denk je nu te doen?

— Wel, natuurlijk ga ik er dadelijk op af. Ik hoop, dat je me niet in de steek zult laten en mij zult vergezellen.

— Ik verlang niets liever, riep Brand opgewonden uit. Wij zijn ruimschoots uitgerust van onze laatste onderneming en ik snak letterlijk naar wat afleiding.

— Dan zal er aan je verlangen wel voldaan worden, want als de zaak zich werkelijk heeft toegedragen zoals ik vermoed, dan valt er wel wat voor ons te doen.

— Wanneer denk je te vertrekken?

— Onmiddellijk. Er is niets dat mij hier terughoudt op dit ogenblik.

— En hoe denk je te reizen?

— Mij dunkt, dat wij de auto maar moesten nemen. De grote toerwagen, de Rolls Royce, wel te verstaan, die even snel loopt als de trein.

— Dus dan zou Henderson, onze brave chauffeur, meegaan?

— Natuurlijk, en hij kan ons ook op andere wijze te pas komen, want wij zullen, altijd aangenomen dat ik mij niet heb vergist in mijn vermoeden, aan drie man maar juist genoeg hebben.

Raffles drukte op een schel.

De oude bediende trad binnen.

— Gaston, zei Raffles, vraag aan Henderson of hij dadelijk hier wil komen.

De grijze dienaar boog zwijgend en verwijderde zich.

— Gaat er 's avonds niet een trein van Parijs, die ons er toch misschien eerder zou brengen? vroeg Brand, toen Gaston de deur weer gesloten had.

— Er gaat een nachttrein omstreeks half een van Parijs naar Madrid, maar als wij nu dadelijk per auto gaan, kunnen wij gemakkelijk om acht uur uit de Franse hoofdstad vertrekken, wat ons al vast vier en een half uur zou schelen. Daar komt dan nog bij, dat er in Madrid niet dadelijk aansluiting met Sevilla zal zijn en dat de toestand daar met al die stakingen momenteel zo is, dat je mogelijk helemaal niet in Sevilla komt, terwijl wij met de auto op onze papieren, waarop niemand iets kan aanmerken, onmiddellijk kunnen doorrijden. En ten slotte kan ik dan beschikken over mijn

eigen wagen, die wij allen door en door kennen.

Op dat ogenblik trad de chauffeur (Henderson binnen, zijn reusachtige gestalte in een keurige uniform gestoken, die zijn brede borst en zijn machtige schouders op het voordeligst deed uitkomen.

De reus boog zwijgend en wachtte de bevelen van zijn meester af.

— James, zei Raffles vriendelijk, wij gaan aanstonds naar Sevilla.

De brave chauffeur had slechts een vaag begrip van de plek waar deze stad zich bevond, maar hij vergenoegde er zich mede even te buigen, ten teken dat hij het verstaan had en vroeg:

— Welke wagen denkt mylord te gebruiken?

— De grote, lichtgrijze toerwagen, de Rolls Royce, weet je wel, James.

— Wanneer vertrekken wij, mylord?

— Zo spoedig mogelijk.

— Een gevaarlijke onderneming?

— Dat zal er van afhangen.

— Maar wij moeten er rekening mee houden?

— Dat zal het beste zijn.

— Een revolver zou dus geen kwaad kunnen, mylord?

— Zeker niet, James. Ik zou zelfs zeggen: beter twee dan een.

— In orde, mylord. De wagen zal over een minuut of twintig voor de deur staan.

De chauffeur boog nogmaals en verwijderde zich.

— Moeten wij vermommingen meenemen? vroeg Brand, zodra Henderson het vertrek verlaten had.

— Dat zullen we doen, antwoordde Raffles. Je kunt nooit weten voor welke hete vuren wij komen te staan. En een valies met enkele verkledingen zal ons niet in de weg zijn. Maar neem niet te veel mee, want we kunnen te Madrid de voorraad aanvullen uit mijn geheime bergplaats, die ik daar, evenals in alle andere grote steden van Europa heb.

— Ja, en ik bewonder je organisatie-talenten.

— Maar laten we ons nu voor de reis

gereed maken. Hoe eerder we gaan, hoe beter. Ik wil die beste Juan Mendoza niet langer in ongerustheid laten dan volstrekt nodig is. Onze passen zijn gereed.

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapvertrek en pakten hun valies.

Twintig minuten later stonden de twee mannen klaar om te vertrekken.

Henderson zat achter het stuurwiel, zo kalm en rustig, als moest hij zijn meester even naar Trafalgar Square brengen, in plaats van naar een stad in het hartje van Spanje.

Raffles riep Gaston en zei tot de oude bediende:

— Gaston, ik weet niet hoe lang we zullen wegblijven. Mocht men soms namens de leden van de Windsor Club naar mij komen informeren, zeg dan maar dat ik naar mijn landgoed in Schotland ben.

— Zeer goed, mylord, zei Gaston, die reeds sedert lange jaren aan deze plotselinge reizen van zijn meester gewend was, en er zich wel voor wachte ooit enige aanmerking te maken, of vragen te stellen, die zijn baas onaangenaam zouden kunnen zijn.

Raffles en Brand verlieten het huis en stapten naar de auto.

— Je kent immers de weg naar Dover, James? vroeg Raffles.

— Ik zou hem op de tast kunnen vinden, mylord.

— Zoveel te beter, want ik zal je moeten verzoeken, uit de wagen te halen wat er uit te halen is.

— Een gemiddelde van 120 km., mylord, vroeg de chauffeur kalm.

— Dat behoeft niet, James. Als je maar zorgt, dat we tegelijk met de sneltrein te Dover aankomen, die tien minuten geleden van het Victoria-Station is vertrokken.

— Hoe lang doet die trein er over? vroeg Henderson, die het woord «trein» met onzegbare minachting had uitgesproken.

— Kort, James. Heel kort. Een uur en tien minuten.

— En hoe snel loopt dat geval?

— Ruim tachtig kilometer per uur.

— Tachtig kilometer, riep Henderson verachtelijk uit. En dat noemt men een trein.

Brand schoot in een lach en Raffles glimlachte mee.

Daarop stapten zij in, Henderson startte de motor en reed door Londen met een vaart, die menig politieagent met een dreigend gebaar naar zijn notitieboekje deed grijpen, ofschoon hij nooit in de gelegenheid kwam, er gebruik van te maken.

Daar zorgde Henderson wel voor.

— Maar daar valt mij in, dat we nog niet eens plaatsen besproken hebben op de boot en dat je de auto ook nog moet laten inladen, riep Brand uit, toen zij de oostelijke wijken van de ontzaglijke wereldstad reeds achter de rug hadden en de auto met grote snelheid de kilometers van de brede verkeersweg naar Dover op consumeerde.

— Dat is in orde, zei Raffles glimlachend. Ik heb de maatschappij te Londen telefonisch op de hoogte gebracht, en deze heeft op haar beurt reeds een telegram aan de vertegenwoordiger te Dover gezonden.

— Je denkt toch ook aan alles, riep Brand vol bewondering uit.

— Mijn bestaan zou onmogelijk zijn als dit mij niet tot een tweede natuur was geworden, zei Raffles kort. Hersens, en nog eens hersens, en ten derde male hersens... dat is alles wat een man in mijn omstandigheden nodig heeft.

Geruime tijd reden zij zwijgend voort en het duurde niet lang of de auto reed Dover binnen en dadelijk naar de aanlegplaats van de boten, die naar Calais varen.

Zij hadden nog een half uur de tijd voor de boot vertrok en daar de manager van de maatschappij inderdaad uit Londen telegrafisch op de hoogte was gebracht, had Raffles niet de minste moeite met de inscheping en werd de auto door middel van een kraan aan boord van de Kanaalboot gehesen.

Tien minuten later waren de drie reizigers onderweg naar Frankrijk.

HOOFDSTUK IV

JOHN RAFFLES TIJGT AAN HET WERK

In de avond van de volgende dag, omstreeks elf uur, reed de grijze auto Sevilla binnen.

Ofschoon de drie mannen vermoeid waren van de lange reis, die verschillende malen voor controles moest worden onderbroken, stond Raffles er op, alvorens een hotel op te zoeken, een bezoek aan de jonge stierenvechter te brengen, die zonder twijfel met groot verlangen en ongeduld naar hem zou uitzien.

Daar hij het adres niet wist, liet hij Henderson stoppen voor het eerste het beste café en vroeg de portier naar de woonplaats van Juan Mendoza.

Zoals hij wel voorzien had, wist de man het hem onmiddellijk te noemen. Een stierenvechter heeft immers in Spanje, als hij boven het middelmatige is, minstens de bekendheid van een populaire toneelspeler of voetballer en veel meer dan een minister.

Raffles gaf de portier een fooi en nam de plaats van Henderson achter het stuurwiel in.

Langzaam rijdend, vroeg hij nu en dan aan een agent van politie in voortreffelijk Spaans de weg.

Na een half uur had hij de woning van Juan Mendoza bereikt.

Er brandde nog licht in de woning.

— Men kan wel zien dat de arme mensen in grote onzekerheid en ongerustheid verkeren, zei Raffles op zachte toon tegen Brand, die de auto verlaten had. Het is geen gewoonte van deze mensen, zo laat zich ter ruste te begeven. Wacht op ons, James, zo richtte hij zich tot de chauffeur. Wij zullen niet lang weg blijven.

Raffles en Brand openden het lage hekje van de tuin en liepen het smalle tegelpad langs, naar de voordeur. De eerste belde aan.

Het was, alsof men daarbinnen hier op gewacht had, want dadelijk werd de

deur geopend.

De stoere gestalte van Juan Mendoza werd tegen de lichte achtergrond zichtbaar.

De jonge stierenvechter keek even in de duisternis naar buiten en slaakte toen een kreet van blijdschap.

Hij kwam met uitgestrekte handen naar de bezoeker toe, en trok hem haastig naar binnen.

— Lord Lister, riep hij uit. Hoe kan ik u danken, dat gij aan mijn bede gevolg hebt gegeven. Kom binnen, wat ik u verzoeken mag. Mijn ouders en Marietta, zullen u hartelijk welkom heten.

Nu eerst zag hij de figuur van Brand. Hij keek Raffles vragend aan.

— Deze heer is mijn enige vriend, Juan, zei de Grote Onbekende. Gij kunt op hem evengoed rekenen als op mij zelf.

— Dat hoop ik u inderdaad te tonen, voegde Brand er op warme toon aan toe.

De drie mannen traden nu de woning van de stierenvechter binnen, en begaven zich naar het aan de achtertuin gelegen vertrek. Daar zaten de oude Mendoza en zijn vrouw en Marietta Costa, die onmiddellijk opstonden, zodra zij zagen wie de bezoekers waren en hen haastig tegemoet gingen.

— Mylord, zei het jonge meisje, terwijl zij de hand van Raffles greep, Juan heeft mij veel van u verteld. En ik weet dat wij op u kunnen rekenen, als waart gij onze eigen broeder. Er is ons iets vreselijks overkomen, en daar wij geen raad meer wisten, hebben wij het gewaagd u te verzoeken ons te hulp te komen.

— Gij behoeft u niet te verontschuldigen, antwoordde Raffles vriendelijk, als het leven nog enige waarde heeft, dan ben ik uw verloofde iets zeer kostbaars verschuldigd, want hij heeft mij dit leven gered.

— Mylord, zo viel de jonge stieren-

vechter hem in de rede, laten wij daar niet over spreken, wat ik u verzoeken mag. Het is al zo lang geleden en als gij kans ziet om het geheim op te lossen, dat ons nu reeds sedert een week belet te slapen, dan ben ik dubbel en dwars uw schuldenaar.

— Dat zal mijn zoon inderdaad zijn, mylord, zo mengde de oude Mendoza zich in het gesprek. Er zijn dingen die nog meer waard zijn dan het leven en dat is het geluk van twee jonge lieden, die op het punt staan in het huwelijk te treden.

De oude vrouw had de bezoekers een stoel aangeboden en nu zaten allen rondom de grote ronde tafel, die zich in het midden van het vertrek bevond.

— Mijn beste Juan, zei Raffles, nadat allen gezeten waren. Ik heb mij zo gehaast om hier heen te komen, per auto dat wij ons, om u de waarheid te zeggen, erg vermoeid gevoelen, maar daar ik wel voelde, dat ik toch niet zou kunnen slapen, voordat ik uit uw mond de toedracht van de zaak had vernomen, zo verzoek ik u mij nauwkeurig te vertellen, wat hier gebeurd is, dat u zo smartelijk heeft kunnen treffen.

De jonge stierenvechter begon met ontroerde stem het verhaal van de diefstal.

Raffles had hem met grote aandacht aangehoord, zonder hem ook maar een ogenblik in de rede te vallen en zei nu:

— De politie is dus volkomen machteloos gebleken om enig licht in de zaak te brengen?

— Zij heeft zich overwonnen moeten verklaren, mylord, antwoordde Juan. Zij heeft geen spoor van de daders kunnen ontdekken.

— Zoudt gij de man, die de kamers heeft doorzocht, dadelijk herkennen, zo wendde Raffles zich nu tot de oude Mendoza.

— Zeker, mylord, antwoordde deze. Hij droeg een lange, zwarte baard en was geheel in het zwart gekleed.

Raffles keek teleurgesteld.

— Een baard, mijn waarde senior Mendoza, kan men zich aanschaffen bij elke toneelkapper, zei hij, en indien

iemand met een geheel gladgeschoren gezicht een valse baard en nog wel een lange zwarte aandoet, dan is het onmogelijk om hem te kennen. En het omgekeerde is nog in sterker mate het geval. Had hij geen bijzondere kentekenen? Want het zwarte pak zal hij natuurlijk na die tijd wel niet meer aantrekken.

— Er was niets bijzonders aan hem te zien, behalve dat hij bijzonder gebruid was en tamelijk lang, en dat is alles mylord.

Raffles zweeg enige ogenblikken.

Toen hernam hij:

— Gij hebt zoëven van een revolver gesproken, die een der bandieten hier heeft achtergelaten. Mag ik die eens zien?

Juan stond op en ging het wapen halen.

Raffles bekeek het met de grootste aandacht.

— Een tamelijk onschadelijk prul, zei hij, dat reeds op tien meter afstand geen uitwerking meer heeft.

— Dat zei de rechercheur ook, mylord, merkte Marietta op. Er werden volgens hem honderden van deze soort revolvers gemaakt en verkocht.

— Dat is ook zo, ging Raffles door, terwijl hij het wapen nogmaals bekeek. Het wapen schijnt een ivoren kolf te hebben, maar het is eenvoudig been. De trekker gaat zwaar over en het vizier zit niet nauwkeurig in het midden. Het is een wapen dat alleen met ouderwetse patronen, voorzien van slagpennetjes, gebruikt kan worden. Zie maar, de haan slaat niet tegen, maar op het achtereinde van de patroon. Ik denk dat dat deze revolver hoogstens zes of acht pesetas heeft gekost.

Raffles haalde een sterk vergrotende loupe uit zijn binnenzak en bekeek de revolver van alle kanten, zonder dat een der aanwezigen hem durfde storen.

— Was de revolver geladen, vroeg hij, toen gij haar vondt?

— Ja zeker, mylord, antwoordde Juan, in alle zes de kamers zat een scherpe patroon.

— Hebt gij die bewaard?

— Ja, mylord, ik wist dat de kleinste biezonderheden u van nut kunnen zijn, en daarom heb ik ze niet weg willen gooien.

— Wees dan zo goed, ze eens te halen zei Raffles.

— Zij liggen hier in een hoekje van de lade, van dat kastje daar, zei Juan, terwijl hij opstond.

Hij opende de lade, nam er een doosje uit en zette het voor Raffles op tafel neer.

Deze wikkelde er het papier af, en maakte het open. Hij nam een der patronen in de hand, en bekeek het nietige dingetje nauwkeurig.

Daarbij haalde hij zijn notitieboekje uit zijn zak en noteerde het merk en het volgnummer van de patroon.

— Het is niet veel, maar het is althans iets, zei hij. Niets is zo onbelangrijk, of wij moeten er rekening mee houden.

Spelenderwijze nam hij de revolver weer van de tafel en reikte het wapen aan Brand over, terwijl hij zich tot de overigen wendde.

— Gij zult het zonderling vinden dat ik het u vraag, zei hij, maar ik wilde wel weten wat gij op de middag, waarop de inbraak gepleegd werd, gegeten hebt.

De ouders van Juan Mendoza en Marietta keken elkaar verbaasd aan.

Plotseling riep de moeder van de stierenvechter uit:

— Nu herinner ik het mij heel goed. Juan had gezegd, dat hij, voor hij naar de arena ging, graag iets smakelijks zou eten en zijn lievelingskostje is makreel en salade.

— Juist moeder, dat was het, riep Marietta uit, ik herinner het mij heel goed.

— Dus in ieder geval geen spijzen met knoflook bereid? vroeg Raffles.

— O neen, mylord, antwoordde de oude vrouw, dat sterk ruikend goede komt hier nooit over de drempel, want mijn oude knorrepot van een man kan zelfs de lucht niet verdragen.

— Heeft de rechercheur, van wie gij daareven hebt gesproken, de revolver lang in de hand gehad?

— Maar heel kort, mylord, antwoordde Juan.

Nu richtte Raffles zich tot Brand.

— Ruik eens aan dit wapen, jouw Engelse neus zal wel dadelijk zeggen, welk luchtje er aan is.

Brand rook aan de revolver en trok een vies gezicht.

— Naar knoflook, riep hij uit.

— Precies, zei Raffles, terwijl hij een nieuwe aantekening in zijn notitieboekje maakte, het is alweer niet veel, maar het is toch iets. Onze vriend heeft op de dag toen hij zijn aanslag pleegde, zich te goed gedaan, als men het zo noemen mag, aan een maaltijd, waarin knoflook de hoofdrol speelde.

Terwijl hij dit zei, stond hij op en schoof zijn stoel achteruit.

— Het wordt laat, beste luitjes, en ik zal u voor ditmaal moeten verlaten. Een goede nachtrust op een beter bed dan een auto ons kan verschaffen, die met een snelheid van 80 kilometer of meer per uur over de weg raast, zal ons weer geheel in orde brengen, en ik beloof u dat ik morgen vroeg terug kom om mijn onderzoek voort te zetten.

Juan was eveneens opgestaan en drukte zijn bezoeker met warmte de hand.

— Ik kan u niet zeggen, mylord, hoezeer uw tegenwoordigheid alleen ons reeds bemoedigt. Gaat het jou ook niet zo, Marietta?

— Ja, Juan, antwoordde het meisje, het is mij waarlijk alsof er plotseling een zware last van mij is afgenomen.

— O, verblijdt u niet te vroeg, riep Raffles op ernstige toon uit, ik beloof u dat ik alles zal doen wat in mijn vermogen is om u te helpen, maar ik moet bekennen, dat het mij leed doet, zo laat te zijn gekomen.

— Gij moogt zeggen wat gij wilt, mylord, kwam nu de oude vrouw, maar gij kunt het ons niet uit het hoofd praten, dat gij zult slagen in het opsporen van de ellendeling, die het levensgeluk van mijn kinderen heeft willen verstoren.

De beide vrienden namen op hartelijke wijze afscheid van de oude Mendoza en zijn kinderen en traden weer op de hen wachtende auto toe.

— James, zo wendde Raffles zich tot de chauffeur, je hebt nu niet anders te doen dan deze straat uit te rijden, tot je een tamelijk groot plein bereikt, de Piazza de Torres. Daarop lopen, behalve deze straat, twee brede wegen uit. Je slaat de rechtse weg in en stopt voor het hotel « Het Gouden Hert », dat dadelijk te herkennen is, daar er een groot verguld hert als uithangbord voor de gevel uitsteekt.

Brand zweeg en Raffles verviel in diep gepeins, waaruit hij pas ontwaakte toen de auto voor de hel verlichte ingang van het hotel stopte.

Dadelijk trad een met goud overladen portier de gang uit, die de deur van de auto opende.

— Gij hebt hier zeker een garage, señor? vroeg Raffles, terwijl hij uitstapte.

— Si señor, antwoordde de man.

— Wijs mijn chauffeur dan de weg daarheen.

De portier, die zijn post blijkbaar niet verlaten mocht, wenkte een der piccolo's die in de gang heen en weer liepen en gaf deze het bevel van de blijkbaar schatrijke vreemdeling over.

De piccolo, een kwajongen met een wipneus en duizend sproeten, ging op de treeplank staan en wees de flegmatieke Engelse chauffeur met drukke gebaren de weg.

Ondertussen traden Raffles en Brand binnen, met diepe buigingen door het personeel ontvangen. Zij lieten zich twee ineenlopende kamers geven en bestelden op dezelfde verdieping er een voor Henderson.

Een half uur waren zij allen in diepe rust verzonken.

HOOFDSTUK V

RAFFLES ZET HET ONDERZOEK VOORT

De volgende ochtend, verfrist en versterkt, stonden Raffles en Brand vroegtijdig op, kleedden zich aan en ontbeten in een kleine zaal, die op de ruime binnenplaats van het hotel uitzag, en met heesters en bloemen beplant was, en in het midden waarvan een fontein het water fris hield in een groot stenen bekken, waar certijds de paarden der reizigers gedrenkt werden.

Toen zij het ontbijt beëindigd hadden, trad Raffles naar het raam en wenkte Henderson, die zoals steeds ijverig aan het poetsen van zijn auto bezig was, naderbij te komen. De brave kerel liet zijn poetsdoeken vallen, zette zijn pet recht en begaf zich naar het venster.

— James, zei Raffles, wanneer ben je klaar met de auto?

— Over vijf minuten, mylord...

— Heb je ontbeten?

— Ik heb een paar hompen brood en een slok chocolade geconsumeerd, mylord, want het goedje, waarmede de kelner binnenkwam, zag er uit als klinkklaar vergif, met uw welnemen.

— Maar heb je dan geen honger? vroeg Raffles glimlachend.

— Volstrekt niet, mylord, loog Henderson.

— Kleed je dan aan, en kom dadelijk hier als je gereed bent; we gaan weer naar de woning van de stierenvechter, waarheen je ons gisteren gebracht hebt.

— Met de auto, mylord?

— Neen, dat is niet nodig, wij gaan er heen wandelen. De afstand is kort en het is heerlijk weer.

Enige ogenblikken later trad Henderson de eetzaal binnen en de drie mannen begaven zich op weg.

Na een half uur lopens hadden zij de woning bereikt van de oude Mendoza, die hen met ongeduld verbeidde.

Ook Juan en zijn verloofde Marietta waren aanwezig.

Nadat een hartelijke begroeting had plaats gehad, zei Raffles.

— Wij zullen nu, als gij het goed vindt, ons onderzoek voortzetten, daar waar wij het gisteravond hebben afgebroken. Gij zegt dat gij niets hebt weg-

gegooid van alles wat op de zaak betrekking heeft en gij zult dus ook de touwen nog wel hebben, waarmede uw ouders gebonden waren, zo richtte hij zich tot de jonge stierenvechter.

— Zeker heb ik die nog, mylord, en ik zal ze aanstonds gaan halen.

Hij liep heen en kwam dadelijk daarop terug met twee lange einden touw, die hij Raffles ter hand stelde.

Deze wierp er een blik op en zei meteen, terwijl zijn gelaat verhelderde:

— Aha. Ik geloof dat onze man, tot ons geluk, behoort tot het ras der misdadigers, die zich wel eens vergissen.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord? riep Juan Mendoza opgewonden uit.

— Ik wil alleen maar zeggen, dat dit touw splinternieuw is. Kijk maar, het is nog kers vers, en heeft nog nooit dienst gedaan voor uw ouders er mede gebonden werden. De dunne hennep-rafels steken er nog overal uit. Dit touw moet pas zeer onlangs gekocht zijn.

— Alweer een kleinigheid, die ons van dienst kan zijn, riep Brand uit.

— Dat hoop ik tenminste, hernam Raffles. Heeft de politie dit touw ook gezien?

— Jazeker, mylord, zei de oude Mendoza.

Raffles nam een zakmes uit zijn zak en sneed een gedeelte van het touw af, dat hij Henderson gaf.

— Steek dat bij je, James, zei hij, en laten we nu de kamers eens bekijken, die de bandiet overhoop heeft gehaald, of liever: laat ons maar dadelijk naar het vertrek gaan, waar gij het geld bewaard hadt.

Allen begaven zich nu naar het vertrek, waar zich de geheime bergplaats bevond. Raffles trad er op toe en nam er de grote portefeuille van stierenhuid uit, waarin de bankbiljetten zich hadden bevonden.

— Gij zegt, dat al het geld hierin zat? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, achttien duizend pesetas in papier en twee duizend in goud.

— Wilt gij mij die portefeuille voor enkele dagen afstaan? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, mylord, antwoordde de jonge stierenvechter, als gij denkt, dat dit u bij uw nasproingen kan helpen.

— Dat zal ongetwijfeld het geval zijn, hernam Raffles. En nu geloof ik wel, dat ik alles gezien heb en dat gij mij niets meer kunt mededelen. Het zal wel onnodig zijn om te vragen, of gij ooit tegenover vreemden over het bestaan van deze geheime bewaarplaats gesproken hebt, of over het kapitaaltje, dat gij bijeen hebt weten te zamelen.

— Aan niemand, mylord.

— Dat dacht ik wel, de dief moet dus vermoed hebben, dat gij een vrij groot bedrag in huis hadt, zeg mij eens, of het u soms bekend is, dat een van uw collega's binnenkort in het huwelijk treedt.

— Ja, mylord, dat weet ik. Gij hebt misschien wel eens van Diego Alvarez horen spreken.

— Jazeker, antwoordde Raffles, ik heb hem te Madrid enige malen in het strijdperk kunnen bewonderen.

— Welnu, Alvarez is ongeveer twee jaar geleden hierheen gekomen en is voornemens eveneens over een paar maanden in het huwelijk te treden.

— Ik dank u voor die kostbare inlichting, die van veel groter waarde kan blijken te zijn, dan ik nu nog kan zeggen. Ga mee, Charles, wij hebben voor het ogenblik hier niets meer te bespreken.

Raffles nam hartelijk afscheid van het gezin van de stierenvechter, en verliet de woning.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, toen zij weer op straat liepen.

— Een hond zoeken, antwoordde Raffles.

— Wat moeten wij met een hond doen vroeg Brand verbaasd.

— Naar de dief zoeken, antwoordde Raffles kalm.

— Maar hoe kun je dat, als je niets van de dief bezit? vroeg Brand weer.

— Eenvoudiger dan je denkt, hernam Raffles. Ik bezit wel niets van de dief zelf, maar wel iets, dat mij op zijn spoor zal kunnen brengen, als ik maar eerst

eenmaal een goede politiehond heb.

— Wat is dat dan? riep Brand uit.

— De tas, antwoordde Raffles.

— De portefeuille, waaruit de bankbiljetten gestolen zijn?

— Natuurlijk, amice. Bedenk toch dat er in die tas misschien jaren achtereen bankbiljetten hebben gezeten, die zonder enige twijfel de zeer doordringende geur van de portefeuille hebben overgenomen.

— Maar hoe komen wij nu aan zo'n hond? vroeg Brand.

— Wij zullen eens een café binnenlopen, het adresboek vragen en daarin naar een dierenhandelaar zoeken.

De drie mannen traden het eerste het beste café binnen, vroegen om het adresboek en zochten daarin de woning op van de dichtstbijwonende handelaar in honden.

Brand noteerde het, en dadelijk begaven zij zich op weg.

— Mag ik je wat vragen, Edward? vroeg Brand onder de wandeling.

— Natuurlijk, antwoordde Raffles. Wat wilde je weten?

— Waarom vroeg je er naar of er nog meer stierenvechters in het huwelijk denken te treden?

— Ziehier: Ik denk dat de dieven alweer naar een nieuw slachtoffer zoeken, nadat zij door hier en daar voorzichtig te informeren in de café's, waar de toreadors veel plegen te verkeren, zich op de hoogte hebben gesteld van hun plannen. Hun eerste onderneming op dit terrein is voortreffelijk gelukt; ik zeg, dat het de eerste is, maar het kan natuurlijk evengoed de derde of de vierde geweest zijn, dus wat is natuurlijker, dan dat zij op de ingeslagen weg zullen voortgaan.

— Je hebt gelijk, Edward, riep Brand uit.

— Welnu, als je mij dat toegeeft, dan moet je het ook met mij eens zijn, dat het de eenvoudigste zaak van de wereld is, dat ik mij door de dieven in kwestie laat beroven.

— Wat zeg je? riep hij uit. Jou beroven.

— Ja, want ik zal Diego Alvarez zijn.

— Dus jij wilt je voor stierenvechter uitgeven? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Precies.

— En denk je in de arena op te treden? vroeg Brand, hoe langer hoe meer verbaasd.

— Ik kan niet inzien, waarom mylord het niet zou doen, bromde Henderson, hij is er sterk en vlug genoeg voor.

— Ik dank je voor je goede mening, James, zei Raffles, maar daarop denk ik het toch niet aan te laten komen. Stierengevechten zijn van die dingen, waar ik gaarne naar kijk, maar liefst niet onvoorbereid aan meedoe.

De drie mannen waren nu, na een paar keer naar de weg te hebben gevraagd de winkel van de dierenhandelaar genaderd en traden binnen.

De eigenaar, die zich nauwelijks verstaanbaar kon maken, door het oorverdovend geblaf, dat van een kleine binnenplaats klonk, vroeg naar hun verlangen.

— Goede vriend, zei Raffles, ik moet een gezonde, jonge hond met een voortreffelijke speurneus van u ter leen hebben. Misschien gedurende een dag of drie, misschien gedurende een paar weken. Ik wil er u goed voor betalen.

— Ik geloof wel, dat ik heb, wat gij wenst, senor, zei de man. Wees zo goed mij te volgen.

Hij ging de bezoekers vooruit naar de binnenplaats, waar zich aan alle zijden een groot aantal hokken bevonden, en werden daar ontvangen door een zo geweldig gehuil en geblaf, dat het onmogelijk was een woord met elkaar te wisselen.

De hondenhandelaar trad op een der hokken toe, en opende het.

Dadelijk sprong er een fraaie, nog jonge herdershond uit, die dol van blijdschap over zijn vrijheid, tegen zijn meester opsprong.

Raffles bekeek het dier met het oog van een kenner, streelde het over de ruige kop, keek het in de schrandere ogen, betastte borst en achterkant van het prachtige dier en knikte goedkeu-

rend met het hoofd.

— Van het zuiverste ras, riep hij bewonderend uit, een zeldzaam fraai exemplaar. Is het dier zachtaardig? Want het is van belang, dat de hond zeer spoedig aan mij went.

— Hij zal u binnen een paar uur zo trouw nalopen, alsof hij zijn hele leven aan u had toebehoord, senior, hernam de hondenhandelaar.

— Hoe noemt gij het dier? vroeg Raffles.

— Hij is van Engelse ouders, senior, en daarom hebben wij hem maar Tom genoemd.

— Hebt gij een halsband en riem?

— Zeker, senior, gij kunt het dier dadelijk medenemen. Mag ik uw naam en adres weten? Gij stort 100 pesetas als borgstelling, als ik u verzoeken mag.

Raffles gaf de naam Lord Aberdeen op en noemde het hotel waar hij logeerde; daarop stortte hij de gevraagde waarborgsom en nam de lederen riem in de hand, waaraan de halsband bevestigd was.

— Ziezo, zei hij, toen zij weer op straat waren, en nu op jacht naar de boosdoener.

Hoofdstuk VI

RAFFLES, DE TOREADOR

Zij liepen snel naar hun hotel, waar de komst van de deftige, schatrijke vreemdeling in gezelschap van zijn hond enig opzien baarde, waarvan Raffles zich niets aantrok, maar dadelijk aan het werk ging.

— James, zei hij tot de chauffeur, ik weet niet of wij de auto zullen nodig hebben, maar houd je hier in ieder geval maar gereed.

— Charles, wij gaan naar Diego Alvarez.

— Weet je waar hij woont?

— De portier zal het ons wel zeggen.

— Ik ben tot je dienst.

De beide mannen verlieten het vertrek, vroegen aan de portier het adres van de stierenvechter en begaven zich daarheen.

Wonderlijk genoeg waren de omstandigheden, waaronder Alvarez leefde, tamelijk wel gelijk aan die van zijn vriend Juan Mendoza. Ook hij woonde met zijn ouders, wier enig kind hij was, in een klein huisje in een der buitenwijken.

Het zag er al even vriendelijk uit met zijn wit gepleisterde muren, waarlangs klimop en wilde kers welig opschoten, als dat van de jonge stierenvechter, die het lot zo zwaar had getroffen.

Raffles opende het hek van het kleine voortuintje, liep naar de deur en belde aan.

Diego Alvarez, een donker gebruide, slanke Spanjaard van een jaar of dertig, opende zelf de deur en keek niet weinig verbaasd toen hij daar twee hem geheel onbekende personen zag staan.

— Senor Alvarez, zoudt gij mij enkele minuten te woord willen staan wegens een ernstige kwestie, die met uw aanstaand huwelijk in verband staat?

De jonge man scheen nog verbaasder, maar liet de bezoekers met de aan alle Spanjaarden als het ware aangeboren hoffelijkheid een klein vertrek aan de straat binnen gaan.

— Ik moet u zeggen, senior, zei hij nadat allen gezeten waren, dat uw woorden mij zeer verbazen.

— Aanstonds zal alles u wel opgehelderd worden, zei Raffles. Kent gij Juan Mendoza?

— Zou ik hem niet kennen? riep de stierenvechter uit. Hij is een van mijn beste vrienden.

— Gij hebt natuurlijk gehoord van het ongeluk, dat hem getroffen heeft?

— Inderdaad, senior. En die goede Juan is er zo van onder de indruk, dat

hij eergisteren maar ternauwernood aan de dood ontkomen is, zo weinig geconcentreerd lette hij op de stier, die hij moest bevechten.

— Hebt gij er ooit aan gedacht, zei Raffles op ernstige toon, dat een zelfde ongeluk ook u zou kunnen treffen?

— Wat wilt gij daarmee zeggen, senior, zei hij.

— Ik wil zeggen, dat ik het vermoeden koester, dat u een zelfde ramp boven het hoofd hangt, en dat ik er het mijne toe wil bijdragen om dit van u en uw verloofde af te wenden.

— Maar wie zijt gij, dat gij mij aldus uw hulp aanbiedt, zonder dat ik die heb ingeroepen? riep de Spanjaard verbaasd uit.

— Daar herken ik de echte Spaanse fierheid weer, zei Raffles glimlachend. Wie ik ben, doet er niets toe, Diego Alvarez, het zij u genoeg, te weten, dat ik er trots op ben uw vriend Mendoza onder mijn vrienden te mogen rekenen.

— Dat hadt gij dadelijk moeten zeggen, senior. De vrienden van Juan Mendoza zijn ook mijn vrienden.

— Welnu dan, ik ben uit Londen gekomen op zijn verzoek, om te trachten de daders te vinden, die hem zijn gehele spaarpot hebben ontroofd. Een eenvoudige redenering heeft mij er toe gebracht te geloven, dat hij niet de enige zal zijn geweest, noch geweest is. Gij moet mij niet voor onbescheiden houden, want ik vraag het slechts uit vriendschap voor Juan en omdat ik het volstrekt moet weten, willen mijn pogingen vrucht dragen: Gij staat op het punt te trouwen, niet waar?

— Ja, senior, antwoordde de stierenvechter ontroerd. Ik hoop mijn Inez binnen enkele maanden naar het altaar te geleiden.

— Gij hebt u eveneens een klein kapitaaltje vergaard?

— Ja, senior.

— Dat bewaart gij hier in huis.

— Ja.

— Weet gij wel, dat dit zeer onvoorzichtig is?

— Ik heb daarover tot dusverre nooit nagedacht, senior, maar er heerst in

onze stand nu eenmaal een sterk vooroordeel tegen alle banken, zoals gij misschien wel weet. En waarlijk, ik heb het geld hier altijd het veiligst geacht.

— Gij woont hier alleen met uw ouders?

— Ja, senior.

— Die zijn natuurlijk, als gij in de arena zijt, alleen thuis?

— Ja, er is geen huispersoneel.

Raffles zweeg even en zei toen:

— Ik behoef u zeker niet te vragen of gij de behulpzame hand zoudt willen bieden om Juan Mendoza weer in het bezit van zijn geld te helpen?

— Caramba, riep de jonge stierenvechter uit, ik zou niets liever willen en gij kunt in alles op mij rekenen. Zeg mij slechts wat ik doen moet.

— Voorlopig niets anders, dan mij een van uw costuums te bezorgen, zodat ik zonder opzien te wekken in de wijnhuizen kan verkeren, waar gij stierenvechters meestal komt. En noem mij dan ook de adressen van die huizen. Er is mij veel aan gelegen het publiek te kunnen bespieden, dat daar pleegt te drinken.

— Niets is gemakkelijker, senior.

De jonge stierenvechter had op een stukje papier enige adressen opgeschreven. Hij reikte ze Raffles toe en zei:

— Wilt gij dat ik u het pak zend?

— Neen, als het u niet te veel last veroorzaakt zou ik het gaarne nu willen aanpassen. Hebt gij even de tijd?

— Tijd in overvloed, senior, ik kom juist van de oefeningen terug en heb de hele namiddag voor mij.

— Dat treft uitstekend. Het zal u ook wel niet al te veel offerering kosten de hele namiddag en avond thuis te blijven, of u althans niet te vertonen in het wijnhuis, dat gij bij voorkeur pleegt te bezoeken?

— Voor Juan Mendoza heb ik alles over, riep Alvarez uit.

— Wees dan zo goed daar even te gaan zitten en mij mijn gang te laten gaan.

Raffles nam een klein spiegeltje van de wand, zette het voor zich op de tafel tegen enige boeken en haalde uit het

valies, dat hij uit het hotel had meegenomen, een kleine schminkdoos en een paar pruiken.

Snel ontdeed hij zich van jas, boord en das en begon zich met onnavolgbare behendigheid te grimeren.

Verbaasd keek de stierenvechter toe.

Raffles paste de pruiken, telkens de stierenvechter tot model nemend, tot hij er een gevonden had, die tot in de minste bijzonderheden leek op de natuurlijke, glanzend zwarte haardos van de jonge man. Daarna nam Raffles zijn gezicht onder handen.

Diego Alvarez zag, met een verbazing die aan bijgelovige schrik grensde, hoe daar tegenover hem een gelaat ontstond dat zo sprekend op het zijne leek, dat hij kon menen zich zelf in een spiegel te zien. Dezelfde donkerbruine gelaatskleur, hetzelfde hoge, gladde voorhoofd, dezelfde fraai gewelfde zware wenkbrauwen, dezelfde lichtgebogen neus, kortom een tweelingbroeder had onmogelijk zozeer op hem kunnen lijken als deze vreemdeling het deed.

Toen Raffles gereed was, kwam Alvarez naar hem toe en keek hem lange tijd aandachtig aan.

— De heilige Maagd moge het mij vergeven, senior, maar nu weet ik werkelijk niet meer, wie ik zelf ben en wie gij zijt.

Zelfs Brand was getroffen door de ongelooflijke gelijkenis tussen de beide mannen.

Hierop werden de ouders van Diego Alvarez geroepen, die natuurlijk eveneens in de val liepen. Een koddig moment volgde, daar de brave oudjes niet eens wisten wie nu werkelijk hun zoon was.

Raffles maakte zohaast mogelijk een einde aan het kluchtspel en legde vervolgens zijn plannen bloot, die de algemene goedkeuring verwierven, nadat Raffles alle vrees voor gevaar op de hem eigen manier had weggepraat.

— Maar wilt gij dan toch zo onze woning verlaten, senior? vroeg de oude Alvarez.

— Wat heb ik te vrezen? vroeg Raffles, als gij zelf mij niet eens herkend hebt?

— En komt gij weer hier terug? vroeg de oude vrouw, de hand van de onverwachte bezoeker nog steeds in de hare geklemd.

— Morgen reeds, antwoordde Raffles. Ik zal u het resultaat van mijn nasporingen komen mededelen.

— De hemel bescherm u, senior, zei de oude Alvarez. Gij hebt ons nu wel gewaarschuwd en mijn jongen kan zijn geld in veiligheid brengen, maar die arme Juan.

— Ik hoop hem eveneens te kunnen helpen, senior Alvarez, zei Raffles.

Daarop wendde hij zich tot Brand.

— En nu voorwaarts mars. Wij hebben nog heel wat te doen.

De twee vrienden namen hartelijk afscheid en verlieten het huisje van de stierenvechter, nadat Raffles zijn portefeuille en zijn revolver bij zich had gestoken.

— Waar gaan wij heen? vroeg Brand, zodra zij buiten waren.

— Naar ons hotel. Wij moeten een paar uren druk met de hond oefenen, zodat het dier ook aan jou gewend raakt.

— Aan mij?

— Zeker, want nu ik Diego Alvarez ben, kan ik bezwaarlijk plotseling met een hond in de herberg «De Gouden Stier» komen aanzetten.

— Heet dat wijnhuis zo, waar de stierenvechters meestal bijeen komen?

— Precies.

— Ga ik met je mee?

— Ja. Jij bent een Franse vriend, die mij is komen bezoeken, om zich over het stierenvechten te laten inlichten, omdat hij er een boek over wil schrijven.

— En wat zullen wij in dat wijnhuis doen?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.

— Denk je de dieven daar aan te treffen?

— Het zou mij niets verwonderen. Zij bereiden nu hun nieuwe veldtochtplan voor en moeten Diego Alvarez

zoveel mogelijk zien uit te horen, en ik beloof je, dat Diego Alvarez hen zal inlichten.

Al pratend bereikten zij het hotel, en gingen naar hun kamer, waar Henderson met de hond wachtte. Het kostte de chauffeur heel wat moeite, zijn meester te herkennen.

Onmiddellijk begon Raffles, met waarlijk onuitputtelijk geduld, de hond af te richten.

't Dier legde de grootste gehoorzaamheid aan de dag, en binnen enkele uren luisterde het zo vlug naar Brand's stem en bracht het alle bevelen zo snel en handig ten uitvoer, dat Raffles meende vol vertrouwen op de hond te kunnen rekenen.

Toen de drie mannen gezamenlijk gegeten hadden, zei Raffles tot Henderson:

— De auto gereed?

— Wij zouden van hier aan één stuk tot Parijs kunnen rijden, mylord, luidde het antwoord.

— Best. Let dan goed op wat ik zeg, en houd je strikt aan mijn aanwijzingen.

De chauffeur boog zwijgend.

— Wij gaan omstreeks half acht naar een wijnhuis, « De Gouden Stier » geheten, in een straat, niet ver van de

« Plaza de Torres », waar je vanmiddag langs bent gereden. Ik zal aanstonds een kleine plattegrond voor je tekenen, zodat je niet missen kunt, als je ons achterop rijdt. Om half negen ongeveer vertrek je met de auto, na eerst al ons goed te hebben ingepakt en de rekening te hebben voldaan. Hier heb je geld.

— En vervolgens, mylord?

— Vervolgens rijd je eveneens naar « De Gouden Stier ». Parkeer de wagen echter niet vlak voor de deur, maar op de hoek van de eerstvolgende dwarsstraat. Mijnheer Brand zal zich dan bij je voegen. Je wacht dan tot ik het wijnhuis uitkom. Als ik alleen ben, is de zaak misgelopen en moeten we van voren af aan beginnen. Maar ben ik in gezelschap van een of meer personen, dan rijd je ons van verre heel voorzichtig na, alleen met de stadslichten aan. Als een politieagent je aanhoudt, laat je de man in 's hemels naam maar proces-verbaal opmaken, de rest zal mijnheer Brand je wel zeggen.

— Uitstekend, mylord. Wapens?

— Je revolver.

— Boeien?

— Ik heb een stel bij mij, en mijnheer Brand eveneens.

— All right, mylord.

HOOFDSTUK VII

IN DE HERBERG « DE GOUDEN STIER »

Een uur later begaven John Raffles en Charles Brand zich arm in arm, terwijl de laatste de hond Tom aan een riem vasthield, naar een tamelijk afgelegen wijk, het geliefkoosd kwartier van matadors, espadas, picadores, pestadores, bandarillos, over het algemeen van alle toreros.

In een vrij brede straat, die echter zeer schaars verlicht was, zagen zij reeds uit de verte een groot transparant waarop een stier met naar de grond gebogen kop was afgebeeld.

— Daar moeten wij zijn, fluisterde

Raffles. Geef nu de hond eens goed lucht van de portefeuille van stierenleer, die ik je heb gegeven.

Brand haalde de portefeuille uit zijn zak, liet er de hond geruime tijd aan snuffelen, waarbij duidelijk bleek, dat het dier de lucht allesbehalve aangenaam vond, en streefde het mooie dier liefkozend over de schrandere kop.

— En nu zoeken, Tom. Zoeken, jongen, fluisterde hij de hond toe, terwijl hij de portefeuille weer wegborg, na haar enige malen in een grote linnen lap te hebben gewikkeld.

Zij liepen nog een honderdtal schreden verder en traden het wijnhuis binnen.

Met de eerste oogopslag kon men zien, dat hier de meest bekende verzamelplaats der tereros van Sevilla was.

De herbergier, een reus van een kerel, was een oud-stierenvechter. Hij was gekleed in een wijde, zwartfluwelen broek, een brede, vuurrode zijden gordel en een zwart fluwelen wambuis, over een hagelwit hemd met omgeslagen kraag. In zijn oren droeg hij een paar geweldig grote, gouden ringen.

Bij de tapkast, waarachter de kolos zich steeds hield, aan zijn vrouw de zorg voor de bediening overlatend, prijkten aan weerszijden twee grote stierenhorens, welke trofeën men ook op talrijke plaatsen aan de wand kon opmerken, zegetekenen van de voormalige espada.

Aan de muren hingen voorts talloze foto's, prentbriefkaarten en gravures, die allen op het « spel van zijde, bloed en zonlicht » betrekking hadden.

Het kleine gelagzaaltje, laag van verdieping en zwart berookt, was reeds goed bezet.

Toen Raffles binnentrad, richtten aller ogen zich op hem, en talrijke uitroepen werden gehoord.

— Wie brengt Diego daar mee?

— Daar is onze aanstaande bruidgom.

— Welkom, broeder, in ons midden.

Al die uitroepen overtuigden Raffles tot zijn vreugde, dat zijn gelijkenis met de befaamde stierenvechter volkomen was.

Hij wuifde zijn gewaande collega's vriendelijk toe en riep:

— Ik heb een vriend uit de Pyreneeën over, die het vak wil leren, mannen. Gij moet mij verontschuldigen, dat ik mij voornamelijk met hem bezig houdt, want wij hebben elkaar in geen jaren gezien.

De beide vrienden namen plaats aan een onbezet tafeltje in een hoek der gelagkamer, en bestelden een glas malaga.

Raffles had Alvarez nauwkeurig uitgevraagd over al diens gewoonten, en

wist nu wat hij doen moest, zonder domheden te begaan.

Raffles en Brand zaten ongeveer een kwartier samen te praten, ondertussen alle aanwezigen, zonder argwaan te wekken, scherp monsterend, toen de deur opnieuw openging en er twee tamelijk goed geklede mannen binnentraden, die te zamen aan een tafeltje, op enige afstand van Raffles en Brand, plaats namen.

Zij vroegen om een dobbelspel, en begonnen te spelen.

Een humner haalde zijn portefeuille uit zijn zak en legde die naast zich neer.

Nauwelijks was dit geschied, of Tom, die languit naast de stoel van Brand op de grond lag, met de kop op de voorpoten, strekte de hals, stond langzaam op, rekte zich eens geuwend uit, snuffelde en liep toen op een drafje naar het tafeltje, waaraan de beide spelers hadden plaats genomen.

Raffles en Brand hadden geen beweging van de hond gemist, maar wachtten zich wel hun levendig gesprek af te breken en zodoende argwaan te wekken.

Tom legde zijn grote kop op de tafel, besnuffelde de portefeuille eens, scheen te aarzelen, en nam toen de kleine lederen tas bedaard tussen de tanden. Met de portefeuille in zijn bek keerde hij naar Brand terug en legde het voorwerp op diens knieën, terwijl hij hem met zijn trouwe ogen aanzag, als verzocht hij om een beloning voor zijn ijver.

De spelers hadden elkaar zwijgend en verbaasd aangekeken.

Raffles fluisterde snel tot Brand:

— Zij zijn het. Geen twijfel meer aan.

Daarop vervolgde hij, schaterlachend en zo luid, dat de twee spelers het moesten horen:

— Zeg Jacques, je hebt je hond wat al te veel kunstjes geleerd. Hij zou je nog in moeilijkheden kunnen brengen. Kom, laat de hond die portefeuille aan de heren terugbrengen en bestraf dat beest voor zijn onbeschaamdheid.

Fluisterend voegde hij er in 't Engels aan toe:

— Nodig ben uit.

Brand nam de portefeuille, stond op, begaf zich naar de twee spelers en zei kwasi verlegen:

— Mijneheren, ik vraag u duizendmaal verschoning. Tom zal nooit manieren leren. Het is een onhebbelijkheid van hem, om alles wat niet spijkervast is, in de bek te nemen en bij mij te brengen.

— Verontschuldigd u niet, mijnheer, zei de eigenaar van de portefeuille beleefd, terwijl hij het voorwerp in zijn zak stak. Het heeft niets te betekenen.

— Dat heeft het, integendeel wel, heren, hernam Brand. Ik ben een vreemdeling, maar ik hoop toch, dat gij mij de eer zult aandoen, een glas goede Malaga met mij te drinken. Wij moeten het afdrinken.

— Zijt gij een vriend van de stierenvechter Alvarez? vroeg de ander, terwijl hij zijn makker, naar hij meende ongemerkt, in de zijde stootte.

— Inderdaad. Diego Alvarez is een mijner beste vrienden, antwoordde Brand. Ik hoop, dat hij mij vooruit kan helpen, ik wil stierenvechter worden.

— Maar uw vriend zal uw uitnodiging misschien niet goedkeuren, merkte de tweede vreemdeling op, terwijl hij Brand lachend aankeek.

— O, toch wel. Hij zal mij dat niet kunnen weigeren, nu wij elkaar in zo lang niet gezien hebben.

— Nu, op uw verantwoording dan, riep de ander uit.

Brand keerde naar zijn vriend terug en scheen enige dringende woorden tot hem te richten. De gewaande stierenvechter stond op, en kwam met Brand op de beide bezoekers toe.

— Mijneheren, zei hij, ik zou een verzoek van mijn vriend niet gaarne weigeren, en dus nodig ik u mede uit, samen met ons een glas te ledigen, maar niet te veel, want ik moet goed nuchter blijven, vanavond.

— Hoe zo? vroeg een der vreemdelingen, nadat zij allen hadden plaats genomen en Brand een verse fles malaga had besteld.

— Dat zal ik u zeggen, zei Raffles op gulle toon. Mijn vriend heeft vernomen

van de diefstal, die men bij Juan Mendoza gepleegd heeft en mij de raad gegeven mijn geld in veiligheid te brengen. Hij klopte op zijn borst en riep vrolijk uit:

— Hier zit mijn kapitaaltje, heren. Het is niet zo weinig als gij misschien wel denkt.

De vreemdelingen hadden elkaar een snelle blik toegeworpen.

— Maar waar kan het veiliger zijn dan bij u thuis? vroeg een hunner.

— Het blijkt nu wel, dat het huis van een stierenvechter allesbehalve veilig is, merkte Raffles lachend op. Gij zult toch ook wel van het ongeluk gehoord hebben, dat mijn vriend Mendoza overkomen is? En niet alleen hem, maar nog twee mijner collega's, ofschoon de bedragen die hun ontroofd werden veel kleiner waren. Neen, ik zal zo verstandig zijn de raad van mijn Franse vriend op te volgen, en mijn spaarduiten bij de directeur van de arena in bewaring geven.

— En denkt gij dan dat het bij hem veilig is? vroeg de vreemdeling, terwijl hij een loerende blik op de stierenvechter wierp.

— Zekerder dan de bank, antwoordde Raffles. De eigenaar van de arena beheert al sedert jaren het kapitaaltje van verscheidene collega's tot hun grote tevredenheid, want zij kweken er op die wijze nog een kleine rente van. En ik heb er nu spijt van, dat ik al niet veel eerder mijn geld aan hem heb toevertrouwd.

— En kan dat nu maar zo plotseling? vroeg een der vreemdelingen weer. Gij zult hem toch wel vooraf geraadpleegd hebben?

— Natuurlijk, antwoordde Raffles. Hij wacht mij om een uur of tien.

Het gesprek begon nu weer over andere onderwerpen te lopen.

De twee vreemdelingen lieten telkens opnieuw een fles vurige Spaanse wijn aanrukken en overreden Raffles herhaaldelijk zijn glas te ledigen.

Deze wist het echter telkens op behendige wijze in de pot van een sierpalm leeg te gieten.

Nadat er een half uur verstreken was, stond Brand, zoals was afgesproken, plotseling op en maakte zich gereed om te vertrekken.

— Je weet dat ik nog een afspraak heb, Diego, zo wendde hij zich tot de gewaande stierenvechter, terwijl hij hem de hand toestak.

— Jawel, ik ken die afspraakjes, zei Raffles lachend, terwijl hij Brand met de vinger dreigde. Nu, ga maar, en zorg dat je om half twaalf in het logement «De Rode Adelaar» op de Piazza di Torres op mij wacht.

— Ik zal niet mankeren, zei Brand.

Hij stak de beide vreemdelingen de hand toe, wuifde zijn vriend nog eens toe en vertrok, de hond, die slechts ongaarne de gelagkamer scheen te verlaten, aan de riem medetrekken.

Raffles had Brand nagekeken en was opgestaan, om hem, enigszins wankelend naar de deur te begeleiden, van welk kort ogenblik de vreemdelingen gebruik maakten met gedempte stem snel enige woorden te wisselen.

Toen Raffles weer plaats nam, zag hij dat er alweer een tot aan de rand gevuld glas wijn voor hem stond.

— Maar heren, riep hij met een dronkenmansstem uit, terwijl hij zich aan de rand van de tafel vasthield, als kon hij zich slechts met moeite overeind houden, nu was het toch waarlijk mijn beurt geweest om te tracteren. Ik weet niet of het aan mij ligt, maar de wijn lijkt mij vanavond nog al koppig te zijn.

Een dom lachje uitstotend, liet hij zich weder op zijn stoel neervallen en begon langzaam aan het glas te nippen.

De twee vreemdelingen hielden de ogen steeds op hem gevestigd en volgden met aandacht de tekenen van dronkenschap, die zich van de gewaande stierenvechter schenen te hebben meester gemaakt.

Na een kwartier begon hun gast beïst wartaal uit te slaan en na nogmaals vijftien minuten was het hem ternauwernood mogelijk zijn ogen open te houden en twee woorden behoorlijk achter elkaar te zeggen.

De twee mannen tegenover Raffles ga-

ven elkaar snel een teken.

Zij betaalden de vertering aan de vrouw van de waard en een hunner fluisterde Raffles in het oor:

— Kom mee maar, broeder. Wij zullen je wel even thuis brengen. Vertrouw maar gerust op ons.

— Dat is braaf, zei Raffles met een galmende uithaal in zijn stem. Jullie hebt een edel hart, vrienden.

De twee mannen sjorden Raffles met grote moeite van zijn plaats omhoog en brachten de dronkaard, die zwaar op hen leunde, naar de deur. Een hunner opende deze en keek omzichtig naar alle kanten rond. Daarop wenkte hij zijn medeplichtige. Zij grepen Raffles aan weerszijden onder de arm en staken de straat over.

Raffles sloeg in het Spaans een dronkemanstaal uit, die een echte Spaanse dokwerker van Bilbao jaloers zou hebben gemaakt en dat op zo'n luidruchtige wijze, dat men hem enige straten verder kon horen.

Met deze luidruchtigheid bereikte hij zijn doel, want Henderson en Brand, die in de eerste dwarsstraat voor het wijnhuis op post naast de auto stonden, hadden zijn luid gewauwel en gelal gehoord.

Brand keek voorzichtig om de hoek en trok dadelijk zijn hoofd weer terug.

— Ik geloof waarachtig, dat de kerels voornemens zijn een taxi te nemen, James, zei hij. Zij zijn natuurlijk ongerust dat mylord zoveel lawaal zal maken, dat hij door de politie wordt ingerekend en dan zal hun plan mislukken. Luister nu goed en doe precies wat ik je zeg. Als zij blijven lopen, kun je hen op afstand blijven volgen; ik zal dan naast je komen zitten en je de weg wijzen. Mochten ze een auto nemen, wat wel het waarschijnlijkst is, dan is het zaak wat dichterbij de buurt te blijven. Zij zullen ten slotte stoppen voor een klein huisje in een der voorsteden, dat tamelijk afgezonderd ligt. Zij zullen mylord naar binnen slepen...

Intussen werd Raffles, die bij iedere stap dreigde te vallen, door de twee kerels weggevoerd. Toen zij de straat ten einde waren, riep een hunner een taxi

aan, die onbezet voorbij reed. Zij sjoorden er Raffles, die volstrekt geen besef meer scheen te hebben van wat er gebeurde, met moeite in en gaven de chauffeur op zachte toon een adres op.

De auto zette zich in beweging. Raffles was als een zak zand in een hoek gevallen en keek verwezen om zich heen. De twee kerels voerden een fluisterend gesprek, maar niet zo zacht, dat de gewaande dronkaard niet enkele woorden kon opvangen. Hij begreep dat de twee schurken erover beraadslaagden of zij hem in de auto zouden beroven en hij vreesde ook een ogenblik, dat zij dit zouden beproeven, want dan zou een gedeelte van zijn plannen in duigen vallen. Maar per slot van rekening scheen dit de bandieten toch te gevaarlijk, want zij bleven rustig zitten tot de auto, na verscheidene slecht verlichte straten te zijn doorgereden, stopte op de hoek van een nauwe dwarsstraat. De twee mannen sjoorden Raffles uit de auto en betaalden de chauffeur. Zij namen hem beiden weer onder de arm en traden snel de nauwe, stikdonkere steeg in. Zij liepen ongeveer zestig passen verder en hielden stil voor een klein huisje dat tamelijk afgezonderd lag. Een hunner haalde een sleutel uit de zak en opende de deur. De andere ontstak een gaspiti in de gang, opende een kamerdeur en daarop werkten zij Raffles, die geen kracht scheen te hebben om uit zich zelf iets te ondernemen, het vertrekje binnen.

Wie niet wist met welk soort mensen hij te doen had, zou geloofd hebben hier in de woning van een bejaard deftig renteniertje te vertoeven, zo keurig en wel onderhouden zag alles er uit.

De beide kerels schenen hun onderneming tot een spoedig einde te willen brengen, want zij traden op Raffles toe en terwijl een hunner hem op een stoel neerduwde, ging de ander in een hoek van het vertrek naar een kast, die hij opende en waaruit hij een lang touw te voorschijn haalde.

Hieruit blijkt alweer dat zelfs de knapste koppen wel eens een fout begaan.

Want terwijl hij bezig was naar het touw te zoeken en dit te ontwarren, had Raffles met een slap dronkemansgebaar de hand naar zijn zak gebracht en daar iets uitgehaald, dat dof glansde.

Hij stak de man, die wijdbeens voor hem stond, de linkerhand toe en terwijl deze onwillekeurig zijn rechterhand er in wilde leggen stond Raffles vliegensvlug op... er schitterde iets in het licht van de gasbrander... een scherpe tik van metaal deed zich horen en voor de bandiet zelfs nog een kreet had kunnen slaken, waren zijn beide polsen gevat in twee stalen boeien, zoals de beroemdste misdadiger ze nooit sterker had gezien.

De man was zo stom van verbazing, en het gebaar was zo bliksemsnel geweest, dat zijn medeplichtige in de hoek zelfs niets gemerkt had.

Deze draaide zich nu om en kwam met een streng touw naar het midden van de kamer.

De uitdrukking van zijn gelaat, toen hij zijn makker geboeid en machteloos zag en de gewaande dronkaard met een glimlach om de lippen voor zich zag staan, tart iedere beschrijving.

Hij liet de bundel touw vallen, en staarde Raffles met open mond aan alsof hij een geestverschijning zag.

— Mijn waarde heer, zei de Grote Onbekende spottend, terwijl hij de zwarte pruik van zijn hoofd lichtte, ik denk niet dat gij ooit iets van Bredero gelezen hebt, maar deze middeleeuwse, Nederlandse schrijver heeft eens gezegd:

« Al siet men de luy, men kent ze daerom niet ».

Daaraan hadt gij u wel mogen spiegelen, dan ware u veel onaangenaams bespaard. Neen, wat ik u verzoeken mag, aldus viel hij zich zelf snel in de rede, maak geen enkele beweging, en laat uw zakken met rust, of het zou u berouwen. Gij weet niet wie ik ben en gij zult het ook nooit te weten komen, maar ik verzeker u dat ik niet van gekschere houde.

Op dat ogenblik werd een raam in de kamer van buiten opgeschoven waar doorheen het grimmige hoofd van de

chauffeur Henderson verscheen, voorafgegaan door een revolver, die er verre van geruststellend uitzag.

— Veroorlooft gij mij, mylord, om die schurk naar de andere wereld te helpen?

— Neen, James, dat veroorloof ik je zeker niet, antwoordde Raffles lachend. Kom binnen en jij ook, Charles.

Hij had onder het spreken de tweede bandiet geen seconde uit het oog verloren en beval nu kort en dreigend:

— Handen op.

De dief stak zijn beide handen langzaam in de hoogte en als zijn blikken konden doden, dan zou Raffles beslist op slag dit ondermaanse tranendal hebben verlaten.

— Doorzoek zijn zakken, Charles, zei Raffles.

Brand volgde het bevel op en haalde een boor sleutels, een klomp was, een eindje kaars en meer inbrekers-ingrediënten uit de zakken van de doodsbleke bandiet.

Zodra dit gedaan was, klemde Raffles ook de handen van de tweede dief in boeien en beval Henderson goed acht op de beide gevangenen te slaan.

— Ga mee, Charles, wij zullen dit nestje eens even doorzoeken, zei Raffles.

Zij togen aan het werk en Raffles had niet moeten zijn wie hij was, als hij niet binnen een half uur alle geheime bergplaatsen in het huis had gevonden en daar tachtigduizend peseta's had ontdekt, deels in papier, deels in goud, waaronder ook een aantal van de sterk riekende bankbiljetten. En behalve dit geld vond hij een aantal papieren, waaruit glashelder bleek, dat hij hier een paar internationale oplichters had gevangen, die er hun werk van maakten om de lieden uit de volksklasse op slinkse manieren van hun spaarduiten te beroven. Zij werden met name door de Franse politie gezocht.

Raffles trad het vertrek weer binnen met de papieren in zijn hand en wendde zich tot Henderson, de Engelse taal gebruikend.

— James, hier heb je een bundel papieren en daar heb je de twee schurken,

laad een en ander in onze auto en breng ze naar het eerstvolgend politiebureau. Ik verbied je natuurlijk ook maar één woord te zeggen van wat er is voorgevallen. Je blijft eenvoudig achter het stuurwiel zitten en laat een agent naar buiten komen, en als hij goed en wel de dieven heeft binnengebracht, duw je hem de papieren in de handen en verdwijnt. Ik laat mij niet graag met de politie in. Ik heb goed opgelet onder het rijden, je zult een politiebureau vinden in dezelfde straat waarop dit steegje uitkomt, ongeveer driehonderd meter terug. Als je dit onzindelijk vrachtje hebt afgeleverd, rijd je nog een paar honderd meter verder tot je goed uit het gezicht bent en blijft daar op ons wachten.

— En dan? vroeg Brand, met schitterende ogen.

— Dan gaan wij een zekere stierenvechter van mijn kennis en zijn lieve verloofde gelukkig maken en hem ook het geld ter hand stellen, wat zijn collega's ontroofd is.

— En de rest?

— De rest zal ik gebruiken om er een nieuwe sigarettenvoorraad voor in te slaan. Het is beter dat ik deze zestigduizend peseta's onder mijn berusting houd dan dit edel tweetal.

Onder het spreken hadden de beide vrienden het huis verlaten, achter Henderson aan, die zijn twee gevangenen als een bulhond bewaakte en hen voor alle veiligheid ieder een touw om het middel had geknoopt, waaraan hij hen voortleidde als waren het ossen, die ter slachtbank werden gevoerd.

Toen zij op straat stonden, merkte de chauffeur op:

— Mag ik wat zeggen, mylord?

— En dat is?... James.

— Die schurken zullen onderweg uit de wagen springen.

— Daar zeg je zowat.

— Als wij eens meereden? opperde Brand.

— Zeker, dat lijkt mij geen kwaad idee, zei Raffles. Wij rijden dan dadelijk door naar het huis der Mendozza's en vervolgens naar onze vriend Alvarez.

De twee kerels werden in de auto ge-

duwd, op niet bepaald zachtzinnige wijze, daar Henderson zich met deze taak had belast en Raffles en Brand namen tegenover hen plaats.

— Let nu goed op, James, zei Raffles. Je parkeert de auto dus voor het politiebureau, waar een grote groene lantaarn boven de deur hangt. Laat dan je claxon enige malen luid klinken. Er zullen dan wel een paar agenten verschijnen. Zodra zij zich vertonen, gooi je hun de papieren voor de voeten. Wij zullen het portierraam openen. Dan rijd je vlug door, zoals je gezegd heb.

— All right, mylord.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten, en startte de motor.

Enkele minuten later stopten ze voor het politieposthuis.

Henderson liet de claxon een paar keer horen.

Dadelijk verschenen er enige agenten van politie, blootshoofd.

— Wat betekent dat lawaai? riep een hunner.

Henderson verstond weliswaar geen woord Spaans, maar hij begreep wel de betekenis van de vraag, waarop hij met een hartgrondig:

— Damn your rotten talk, antwoordde.

Hij greep de bundel papieren en wierp ze de verbaasde agenten voor de voeten.

Tegelijkertijd ging het portier van de auto open en vlogen de twee bandieten met veel vaart, maar zonder enige gratie letterlijk in de armen van de agenten.

— José Calderon en Michael Basto, senores, riep Raffles luid. Daar hebben jullie ze. Vooruit, James, als de gesmeerde je-weet-wel weg wezen, voegde hij er in het Engels aan toe.

Het portier klapte dicht.

De agenten voerden de buit weg, die hun als door een wonder zo onverhoeds en zo geheimzinnig in de armen was geworpen.

De auto stootte als een wervelwind vooruit.

Raffles en Brand gingen twee gezinnen gelukkig maken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

INDISCH GOUD

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266